

MAART - APRIL 2020

Informatieblad

We zijn de Vasten begonnen en gaan op naar Pasen. Nemen we echt tijd voor bezinning en houden we ons aan gemaakte vastenvoornemens!

Helaas leven we in een liberalistische en materialistische maatschappij, waarin over het algemeen geen aandacht meer is voor God en Zijn geboden, wat natuurlijk allerlei problemen veroorzaakt, want God weet nu eenmaal wat de mens nodig heeft. Er moet dan altijd weer een *oplossing* gezocht worden, maar er is geen aandacht meer voor de *verlossing*! En dat is nu juist wat we nodig hebben! Door meer christelijke geest zal de mens minder materialistisch zijn.

De mens zonder godsbesef, zonder uitzicht op eeuwig leven zal zijn hemel doorgaans op aarde trachten te maken of liever gezegd te pakken en de hedonistische opvatting van het *carpe diem, pluk de dag* ten volle willen verwerkelijken. Er nu flink van profiteren – de aarde opgebruiken – en denken: “Na mij de zondvloed!” Want die mens zal van de materiële dingen nooit genoeg hebben, daar God alleen de gelukzoekende mens in het diepst van zijn ziel bevredigend gelukkig kan maken. Een gelijkgezinde Overheid heeft tegelijk met haar CO2-uitstootzorgen economische groei op de agenda staan. Altijd meer! Mentaliteitsverandering bereikt ze liever door het heffen van milieubelasting dan door – *wat een achterlijk idee* – opnieuw de leer van O.H. Jezus Christus te aanvaarden en te laten onderrichten, wat echt een zegen voor de mens is, voor ziel en zaligheid, en bovendien ook voor het milieu, want tevreden kunnen zijn met minder is de oplossing! Dus geen aardbeien meer met Kerstmis eten buiten op een verwarmd terras! De wegen zijn vol auto’s. Moet het woon-werkverkeer wel zijn zoals het nu is? De zondag is geen rustdag meer. (Hoe dom ook van die zaterdagavondmis!) De wegen zijn – sinds de winkelsluitingswet in 1996 zeer werd opgerekt en de Gemeentes zelf veel mogen beslissen – zelfs op zondagen vol auto’s, de winkels zijn open, alle lichten branden en gemeentewagens vegen de straat. Er is geen rust meer, geen rust voor de natuur, geen rust voor het lichaam en zeker niet voor de ziel – *daarover te spreken is natuurlijk wel zielig!* Er is geen tijd voor bezinning. Weg is het zo heilzaam sociaal contact tijdens en na de Hoogmis tot heiliging van de zondag, het samen vreugdig zijn om de herschape scheping. De Kerk is een wijze Moeder! Mensen gaan nu ontbijten in een filiaal van een of ander groot concern voor een beetje sociaal contact. Maar dat is niet hetzelfde. Welk een saamhorigheid brengt het samen nuttigen van Onze Heer aan de communiebank, en daarbij te weten dat een ieder die daar knielt aan de in- en uitwendige katholieke moraliteit werkt. Jezus’ gezindheid in zich mens laten worden, daarmee zal het aanschijn van de aarde veranderen. Hij kwam op aarde en nam genoegens met een kribbe! Maar een grotere liefde dan van Maria en Jozef was niet te vinden.

Laat u niet meesleuren in het zog van de huidige consumptie- en alles-mag-maatschappij, waardoor Jezus’ werk in ons vernietigd wordt. Zorg voor uw ziel door de zondagsheiliging: vooral door H. Mis, preek en verdieping! Doe afstand, zeker van ongeoorloofde dingen, maar beperk u in deze Vasten ook in geoorloofde dingen. Bid meer, doe boete en goede werken, geef aalmoezen, zo draagt de Kerk ons op. Genadevolle Vasten!

Pater Carlo de Beer

Ze hebben Hem onttroond

Hoofdstuk 29 Een pacifistisch concilie

De dialoog en het vrije onderzoek die door het concilie zijn verkondigd en waarover ik u in het voorafgaande heb gesproken, zijn karakteristieke symptomen van het Vaticanum II-liberalisme; men heeft voor de niet-christenen nieuwe methoden van apostolaat willen bedenken, maar daarbij de beginselen van de missiegeest laten vallen. U kunt daarin een verloochening van de beginselen zien, zoals ik het heb genoemd, een houding die kenmerkend is voor de liberale geest. Maar het liberalisme dat in het concilie is doorgedrongen, is nog veel verder gegaan, nl. tot *het verraad* toe, door met alle vijanden van de Kerk vrede te sluiten. Men heeft een pacifistisch concilie gewild.

Herinner u, hoe Johannes XXIII in zijn openingstoespraak tot het concilie de nieuwe houding schetste die de Kerk voortaan zou aannemen tegenover de dwalingen die haar leer bedreigen. Na eraan herinnerd te hebben dat de Kerk nooit had nagelaten zich tegen de dwalingen te verzetten en dat ze die vaak uiterst streng had veroordeeld, legde de paus er de nadruk op, zo vertelt Wiltgen ons¹, dat de Kerk nu liever *“het geneesmiddel van de barmhartigheid gebruikte dan de wapenen van de strengheid”*. Hij was van oordeel dat het in de tegenwoordige omstandigheden beter paste de kracht van zijn leer uitvoeriger uiteen te zetten dan zijn toevlucht te nemen tot veroordelingen. Wel, dat

waren niet alleen betreurenswaardige woorden, die bovendien van een heel vage gedachtewereld getuigden, het was een heel program van pacifisme, het pacifisme van het concilie.

Wij moeten, zo werd gezegd, vrede sluiten met de vrijmetselaars, vrede met de communisten, vrede met de protestanten. We moeten dus een einde maken aan die eeuwige herrie, die voortdurende vijandschap! Dat had Mgr. Montini, toen substituut in het Staatssecretariaat, me trouwens gezegd, toen ik hem tijdens een van mijn bezoeken aan Rome in de jaren vijftig om de veroordeling van de Morele Herbewapening vroeg.

Paus Pius XII en Mgr. Montini

Hij antwoordde me: “O, men moet niet altijd maar veroordelen! De Kerk gaat wel op een stiefmoeder lijken!” Dat is de term die Mgr. Montini, substituuat van Paus Pius XII, heeft gebruikt. Hij klinkt nog in mijn oren! Geen veroordelingen, geen banvloeken meer! Wij moeten onze geschillen nu maar voor goed bijleggen.

Het drievoudig pact

“Vrijmetselaars, wat wilt u? Wat vraagt u van ons?”

Dat is de vraag die Kardinaal Bea vóór de opening van het concilie aan de B'nai B'rith heeft gesteld. De ontmoeting werd aangekondigd door alle kranten van New York, waar ze plaatsvond. De vrijmetselaars antwoordden: “de godsdienstvrijheid”, d.w.z. het op gelijke voet stellen van alle godsdiensten. De Kerk mag niet meer de enig-ware godsdienst worden genoemd, de enige weg naar de zaligheid, de enige die door de staat wordt toegelaten. Laten we een eind maken aan die ontoelaatbare privileges. Proclameer dus de godsdienstvrijheid. Wel ze hebben die gekregen: het was *Dignitatis Humanae*.

“Protestanten, wat wilt u? Hoe kunnen we u tevredenstellen, opdat we samen kunnen gaan bidden?”

En het antwoord was dit: “Verander uw eredienst, laat er uit weg wat wij niet kunnen toestaan”. Goed, heeft men gezegd, wij zullen u er zelfs bij halen, als wij de liturgische hervorming gaan uitwerken. U maakt uw wensen kenbaar en wij zullen ons conformeren aan

uw eredienst. Wel, dat is gebeurd: het was de constitutie over de liturgie *Sacrosanctum Concilium*, het eerste door Vaticanum II uitgevaardigde document dat de beginselen van het gedetailleerde programma bevatte van die liturgische aanpassing aan de protestanten.² Daarna werd de *Novus Ordo Missae* door Paulus VI in 1969 afgekondigd.

“Communisten wat wenst u, opdat wij het geluk mogen hebben een paar vertegenwoordigers van de Russisch-orthodoxe Kerk op het concilie te begroeten, een paar afgezanten van de KGB?”

En de door het patriarchaat van Moskou gestelde voorwaarde was deze: “Geen veroordeling van het communisme door het concilie, spreek er niet over!” (Ik zou er aan toe willen voegen: “Verdoe uw tijd vooral niet met het toewijden van Rusland aan het Onbevlekt Hart van Maria!”) En verder: “Laat duidelijk zien dat u een opening wilt en met ons in dialoog wilt treden”. En het akkoord werd gesloten³, het verraad bezegeld: “Goed, wij zullen het communisme niet veroordelen”. Dat werd letterlijk uitgevoerd. Ik heb zelf, met Mgr. De Proença Sigaud, een verzoekschrift met 450 handtekeningen van concilievaders naar de secretaris van het concilie, Mgr. Felici, gebracht, met het aan het concilie gerichte verzoek een veroordeling uit te spreken over de meest afschuwelijke slavernij uit de menselijke geschiedenis, het communisme. Daar er geen antwoord kwam, heb ik gevraagd wat er van ons verzoekschrift terechtgekomen was. Ze zijn gaan zoeken en tenslotte hebben ze me met een verbluffende ongege-

Mgr. G. de Proença Sigaud

neerdheid geantwoord: “O, uw verzoek is ergens in een lade zoekgeraakt”.⁴ Maar het communisme werd niet veroordeeld, of liever: het concilie dat zich tot taak gesteld had de aandacht te vestigen op de “tekenen des tijds” werd door Moskou veroordeeld om te zwijgen over het duidelijkste en meest monsterachtige teken van deze tijd!

Het is duidelijk dat er op het Tweede Vaticaans Concilie met de vijanden van de Kerk een afspraak is geweest om een einde te maken aan de bestaande vijandschap. Maar het is een afspraak met de duivel!

De Kerk bekeert zich tot de wereld

De pacifistische geest van het concilie lijkt mij heel goed weergegeven door Paus Paulus VI zelf in zijn rede op de laatste openbare zitting van Vaticanum II, op 7 december 1965. De Kerk en

de moderne mens, de Kerk en de wereld, dat zijn de onderwerpen die door het concilie met zijn nieuwe kijk op de dingen zijn aangesneden, en die door Paus Paulus VI uitstekend worden beschreven:

“De Kerk van het concilie heeft zich waarlijk niet tevredengesteld met alleen maar na te denken over haar eigen natuur en over haar relaties met God. Ze heeft zich ook intensief beziggehouden met de mens, met de mens zoals hij zich in werkelijkheid in ons tijdperk vertoont: de levende mens, de mens die geheel door zichzelf in beslag genomen is, de mens die zich niet alleen tot middelpunt maakt van alles waar hij belang in stelt, maar die durft te beweren dat hij de oorsprong en de laatste oorzaak van alle werkelijkheid is (...).”

Dan volgt een lange opsomming van de ellende van de mens zonder God en van zijn grootheidswaanzin, die zo eindigt:

“... de zondige mens en de heilige mens; enzovoort.”

Ik vraag me werkelijk af wat die “heilige mens” komt doen aan het slot van die opsomming van allerlei vuiligheid! Temeer omdat Paulus VI het geschrevene samenvat onder de naam “profaan, wereldlijk humanisme”:

“Het profane, wereldlijke humanisme is tenslotte in zijn verschrikkelijke gestalte verschenen en heeft in zekere zin het concilie uitgedaagd. De godsdienst van de God die mens geworden is, is gestoten op de godsdienst (want het is er een) van de mens die God wordt.

*Mgr. Lefebvre, concilie,
3^e zitting, 1964*

Wat is er gebeurd? Heeft er een botsing, een worsteling plaatsgevonden, is er een banvloek uitgesproken? Dat kon gebeuren, maar het is niet gebeurd. De oude geschiedenis van de Samaritaan heeft model gestaan voor de spiritualiteit van het concilie; het werd meegesleept door een grenzeloze sympathie. De ontdekking van de menselijke behoeften (en die zijn groter naarmate de zoon van de aarde zich als belangrijker beschouwt) heeft alle aandacht van onze synode in beslag genomen. Ken er

tenminste die verdienste aan toe, u moderne humanisten, en erken ons nieuwe humanisme: *ook wij hebben, meer dan wie ook, de cultus van de mens*".

Hier zien wij op een naïeve en lyrische, maar duidelijke en verschrikkelijke wijze verklaard wat niet zomaar de geest, maar de spiritualiteit (red.: het opgaan van de ziel naar iets) van het concilie was: een "grenzeloze sympathie" voor de wereldlijke mens, voor de mens zonder God! En als die sympathie nog had gediend om die gevallen mens te doen opstaan, om hem zijn dodelijke wonden te laten zien, ze afdoend te verbinden, hem te genezen en in de schoot van de Kerk te voeren, om hem tot onderwerping aan God te brengen ... Maar neen! Het was om aan de wereld te kunnen zeggen: je ziet dat ook de Kerk de cultus van de mens heeft.

Ik verklaar zonder aarzeling dat het concilie de Kerk op de wereld heeft gericht. Ik geef u te raden wie de gangmaker van die spiritualiteit was: u hoeft maar te denken aan hem die door Onze Heer Jezus Christus de Vorst van deze wereld wordt genoemd.

1. In het geciteerde werk blz. 15
2. De beginselen van de liturgische revolutie zaten er al in, maar zo geformuleerd dat ze door niet-ingewijden niet werden opgemerkt.
3. Tussen Kardinaal Tisserant, gevolmachtigde van Paus Johannes XXIII, en Mgr. Nicodème, te Metz in 1962 (zie *Itinéraires*, april 1963, febr. 1964, juli-aug. 1984)
4. Vgl. Wiltgen blz. 269-274

Hoofdstuk 30

Vaticanium II, triomf van het zogenaamd katholiek liberalisme

Ik denk niet dat men mij van overdrijving kan beschuldigen, als ik zeg dat

het concilie de triomf van de liberale ideeën is geweest. In de vorige hoofd-

stukken zijn de feiten u duidelijk uiteengezet: de liberale tendensen, de succesvolle tactiek van de liberalen op het concilie en tenslotte de overeenkomsten die ze met de vijanden van de Kerk hebben gesloten.

De liberalen zelf, de liberale katholieken, verkondigen trouwens dat Vaticanum II hun overwinning is geweest. In zijn onderhoud met Vittorio Messori verklaart Kardinaal Ratzinger, destijds op het concilie expert van de liberale geest, hoe Vaticanum II het probleem van de assimilatie van de liberale principes door de katholieke Kerk heeft gesteld en opgelost: hij zegt niet dat het in een bewonderenswaardig succes is uitgemond, maar hij bevestigt dat deze assimilatie volbracht is, gerealiseerd is:

“Het probleem van de jaren zestig was, hoe de beste waarden van twee eeuwen “liberale” cultuur konden worden opgenomen. Het zijn inderdaad waarden die, al zijn ze buiten de Kerk ontstaan, gezuiverd en verbeterd hun plaats kun-

nen vinden in haar kijk op de wereld. Dat is wat er heeft plaatsgevonden”.¹

Waar is dat gebeurd? Natuurlijk op het concilie, dat de liberale beginselen heeft bekrachtigd in *Gaudium et Spes* en in *Dignitatis Humanae*. Hoe is dat gebeurd? Door een tot mislukking gedoemde poging, een kwadratuur van de cirkel, om de Kerk te binden aan de beginselen van de Revolutie. Dat is precies het doel, het zinsbedrog van de liberale katholieken.

Kardinaal Ratzinger geeft niet erg hoog op van dat gedoe. Hij spreekt zelfs een tamelijk streng oordeel uit over het resultaat:

“Maar nu is het klimaat veranderd. Het is heel wat verslechterd in vergelijking met de toestand die een nogal naïef optimisme rechtvaardigde. Wij moeten nu naar een nieuw evenwicht zoeken”.²

Dus twintig jaar nadien is het evenwicht nog niet gevonden! Maar men blijft zoeken. De liberale zinsbegoocheling is onverwoestbaar!

Andere liberale katholieken zijn echter niet zo pessimistisch. Zij kraaien openlijk victorie: het concilie is onze overwinning! Lees bijvoorbeeld het werk van Marcel PreLOT, senator van Doubs, over de geschiedenis van het liberale katholicisme.³ De auteur begint met twee citaten op de voorgrond te stellen, een van Paulus VI en een van Lammennais. De overeenkomst tussen die twee is onthullend. Paulus VI zegt in zijn concilieboodschap van 8 december 1965 aan de regeringen (ik meen dat

Kardinaal Ratzinger en Vittorio Messori

ik u die tekst al heb aangehaald) het volgende:

“Wat vraagt zij van u, die Kerk, na wel- dra tweeduizend jaar wederwaardig- heden van allerlei aard in haar relaties met u, de machten van de aarde? Wat vraagt zij vandaag van u? Ze heeft het u gezegd in een van de belangrijkste teksten van dit concilie: zij vraagt van u alleen maar de vrijheid”.

En in een folder om zijn krant *L’Avenir* aan te prijzen, schreef Lamennais:

“Alle vrienden van de godsdienst moe- ten begrijpen dat die slechts één ding nodig heeft: de vrijheid”.

U ziet het dus: voor Lamennais evenals voor Vaticanum II gaat het om hetzelfde liberale beginsel van “uitsluitend de vrijheid”. Geen privilege voor de waar- heid, voor Onze Heer Jezus Christus, voor de katholieke Kerk. Nee, dezelf- de vrijheid voor allen: zowel voor de dwaling als voor de waarheid, voor Mohammed als voor Jezus Christus. Is dat niet de belijdenis van het zuiverste (zogenaamd katholieke) liberalisme?

En Marcel Prelot herinnert dan aan de geschiedenis van dit liberalisme tot aan zijn triomf op Vaticanum II:

“Het katholieke liberalisme (...) kent overwinningen. Het komt te voorschijn in de circulaire van Eckstein in 1814. Het flitst op met de hoge vlucht van *L’Avenir* in de herfst van 1830. Het kent overwinningen, afgewisseld met inzinkingen, totdat de boodschap van Vaticanum II aan de staatshoofden het

Marcel Prelot

einde van de strijd markeert: de funda- mentele eisen van het liberalisme, be- proefd en gezuiverd, zijn immers door het concilie zelf ingewilligd. We kun- nen het katholiek liberalisme nu dan ook beschouwen, zoals het tenslotte door de eeuwigheid veranderd is. Het ontsnapt aan de verwarring die zijn ont- wikkeling had belemmerd, die het, op bepaalde momenten, bijna voortijdig liet verdwijnen. Het bleek in werke- lijkheid niet slechts een reeks vrome zinsbegoochelingen te zijn, verkondigd door doorschijnende, bleke schimmen, maar een geëngageerde gedachte, die in de loop van anderhalve eeuw greep had gekregen op geest en wet, alvo- rens definitief te worden opgenomen door deze Kerk, die het zo goed had gediend, maar waardoor het zo dikwijls was miskend”.

Dat bevestigt volmaakt wat wij zeggen: Vaticanum II is het concilie van de tri- omf van het liberalisme.

Dezelfde bevestiging krijgen we, wanneer we het boek lezen van Yves Marsaudon: *L’oecuménisme vu par un*

Yves Marsaudon

franc-maçon de tradition (De oecumene, zoals een traditionele vrijmetselaar die ziet). Dat boek is tijdens het concilie geschreven. Marsaudon weet wat hij zegt:

“Toch zullen ze niet moeten vergeten, de christenen, dat elke weg naar God leidt (...) en zullen ze moeten vasthouden aan dat moedig begrip van de vrijheid van denken, we mogen daarover nu spreken als een revolutie, die uit onze vrijmetselaarsloges is voortgekomen en die zich luisterrijk heeft uitgespreid boven de koepel van de Sint Pieter”.

Hij, hij triomfeert, en wij, wij wenen!
En hij voegt er die verschrikkelijke en toch ware regels aan toe:

“Toen Pius XII besloot om zelf het zeer belangrijke ministerie van buitenlandse zaken, het Staatssecretariaat, in handen te nemen, werd Mgr. Montini benoemd op de buitengewoon zware post van het grootste Italiaanse diocees,

het aartsbisdom Milaan. Maar hij kreeg het purper niet. Het werd juridisch niet onmogelijk, maar traditioneel gezien moeilijk voor hem om na de dood van Pius XII nog paus te kunnen worden. Toen kwam er een man die evenals de Voorloper Johannes heette, en alles begon te veranderen ...”.

Die vrijmetselaar en dus liberale mens zegt de waarheid: al hun ideeën, waarvoor ze anderhalve eeuw hebben gevochten, zijn door het concilie aangenomen. Die vrijheden: de vrijheid van denken, geweten en godsdienst, zijn in dat concilie geregistreerd door de godsdienstvrijheid van *Dignitatis humanae* en het beroep op het geweten van *Gaudium et Spes*. Nu, dat is niet per toeval gebeurd, maar door toedoen van mensen die zelf met een liberale geest besmet waren, die op de Stoel van Petrus gekomen zijn en hun macht hebben gebruikt om die dwalingen aan de Kerk op te leggen. Ja, inderdaad, het Tweede Vaticaans Concilie is de bekrachtiging van het liberale katholicisme.

En wanneer men bedenkt dat Paus Pius IX vijf en zeventig jaar eerder tegenover hen die hem in Rome bezochten steeds maar herhaalde: “Opgepast, er zijn geen erger vijanden van de Kerk dan liberale katholieken!”, dan kan men zich voorstellen, hoe rampzalig zulke liberale pausen en zo’n concilie voor de Kerk en de heerschappij van Onze Heer Jezus Christus zijn!

1. Maandblad Jezus, nov. 1984, blz. 72

2. Ibid.

3. Uitg. Armand Colin

De Litanie van Onze-Lieve-Vrouw

Dignare me laudare te, Virgo Sacrata.

V. Geerebaert C.ss.R.
(Leuven, St.-Alfonsus-Drukkerij, 1930)

Oorzaak van onze Blijdschap, bid voor ons.

Wie enigmatische met de H. Schrift bekend is, voelt onmiddellijk dat deze aanroeping in verband staat met het verhaal van Judith. Nadat deze onverschrokken vrouw haar geloofsgenoten van de veldheer Holofernes, die met zijn machtig leger Bethulië benauwde, had bevrijd, werd zij met jubel door de bevolking begroet: “U bent de roem van Jeruzalem, u bent de blijdschap van Israël”. Is het wonder dat Maria,

die door de heldhaftige Judith werd voorafgebeeld, door het christenvolk op dezelfde wijze gehuldigd wordt? Maria trouwens verdiende veel hogere jubel, want zij zegevierde niet over een generaal, die aan het hoofd van een ontzaglijk leger stond, maar over de duivels van de hel, omdat zij heldhaftig slavenketenen verbrak, waarin de hel ons had geslagen.

Oorzaak van onze blijdschap, bid voor ons. Wanneer de moderne wereld, die van God en het eeuwige vervreemd is, deze eretitel van de allerheiligste Maagd verneemt, dan haalt zij de ouders op en denkt: Hoe laten de christenen zich door de Kerk misleiden! Hoe toch zouden godsdienst en blijdschap hand in hand kunnen gaan? Waar de godsvrucht de zielen aangrijpt, daar verdort de vreugde, daar wordt de blijdschap uit het hart gebannen.

Arme verdwaalde wereld! Wat kennen zij de godsdienst slecht, die menen dat hij de vreugde en blijdschap uitsluit. Heeft de H. Franciscus van Sales dan niet gezegd: “De vreugde is voor de mens en de mens voor de

vreugde geschapen, want zonder vreugde kunnen wij niet leven?” Was de H. Franciscus van Assisi niet een ideaal van opgeruimdheid? Alles rondom hem, de natuur, een zonnestraal, een bron, een beekje, een vogel, een lam bracht hem in jubel, en die jubel moest hij in gezangen uitgalmen. En is het ook niet bekend dat de medebroeders van de H. Johannes Berchmans hem met deze woorden tekenden: “De heilige, die altijd blij is?”

Verre van een hinderpaal te zijn voor de vreugde, schenkt de godsdienst aan de menselijke ziel een blijdschap, die hoog boven de vreugde van deze zinnelijke wereld uitstraalt. Daarom heerst er ook tevredenheid in katholieke kringen en hoe inniger de mensen met God verenigd leven, zoals de priesters en de kloosterlingen, hoe uitbundiger die blijdschap is.

Men moet er echter voor waken blijdschap te verwarren met genoegens. Genoegens smaken de wereldlingen, doch zij schenken slechts een ogenblikkelijke en voorbijgaande voldoening en dikwijls verkeren die genoegens al spoedig in bitterheid. De ware vreugde, omdat zij zielenblijdschap is, heeft die-

pere wortels. Zij is een vergenoegdheid van het hart, die uit de inwendige vrede en de bevrediging van de verlangens geboren wordt. Die lachende toestand van de ziel moet de zekerheid in zich dragen, dat geen macht ter wereld hem vernielen kan, want de bestendigheid is de eerste vereiste van het ware geluk en die zekere bestendigheid bezit de vergenoegde ziel, omdat haar vreugde niet op het tijdelijke en vergankelijke van de aarde, maar op God en Zijn eeuwige goederen berust.

Vandaar dat de volkeren, die vóór het christendom in afgoderij en dwaalleer leefden zich zo diep ongelukkig voelden, omdat zij geen ware kennis hadden van God, van hun ziel, van hun eeuwige bestemming. Zeker het Joodse volk aanbad de ware God en hoopte op een beter leven hiernamaals, maar toch gingen zij met droefheid in de ziel de moeizame weg van hun leven; zij voelden de last van de zonde zwaar op zich wegen en vurig smeekten zij naar de Verlosser, de Messias, opdat Hij toch het juk van de zonde zou verbreken. Daarom weerklonk sedert eeuwen de vurige verzuchting ten hemel: *Rorate caeli desuper et nubes pluant justum*, o hemelen, wat bent u traag om onze smekingen te aanhoren, laat toch spoedig de weldoende regen van de gerechtigheid neervallen! *Aperiatur terra et germinet Salvatorem*, o aarde, door ons zweet en onze tranen bevochtigd, laat weldra het zaad van de verlossing in u ontkiemen!

Ofschoon de Israëlieten het uitverkoren volk vormden, moesten zij toch beschouwd worden als arme schipbreukelingen, die wanhopig hun

armen ten hemel uitstrekten! Over hun hing een sombere nacht en al weerklonken soms feestakkoorden door het duister, die vreugdetonen werden als bliksemstralen die een ogenblik de nacht belichten om onmiddellijk de duisternis nog dichter en banger te maken.

En wat deden de profeten, de mannen Gods om het volk op te beuren?

Zij wezen de Joden op een maagd, de vlekkeloze Maagd Maria! *Ecce virgo concipiet*, zie een maagd zal ontvangen en een zoon baren ... Hij zal de Verlosser zijn! En Maria, de Moeder van de Verlosser, zij verschijnt reeds als een regenboog aan de hemel om de wereld te verkondigen: “Troost u mijn volk, de redding is meer nabij dan u meent”. Daarom ook laat de H. Kerk de goddelijke Bruidegom optreden en tot Maria zeggen: “De winter is voorbij, de regen heeft opgehouden, de bloemen ontluiken, de liederen weergalmen, de tortelduif verblijdt de velden, de vijgenboom biedt zijn vruchten aan, de wijnvelden verspreiden hun strelende geur”, met één woord: verheug u!

Ja waarlijk, aan het mensdom in onmin met God, mocht Maria de palmtak van de vrede brengen. Zij was het

onderpand van Gods barmhartigheid, het teken van verzoening tussen hemel en aarde; want wij mogen het niet uit het oog verliezen, de verschijning van Maria had geen andere reden van bestaan dan om ons de Emmanuel te schenken, die de wereld zou verlossen.

Bovendien schonk Maria ons Jezus niet zoals andere moeders hun kind ter wereld brengen. Zij toch wist dat haar Kind de Verlosser zou zijn en vrijwillig gaf zij haar toestemming om Zijn moeder te worden. Daarom mag de H. Kerk het met volle recht uitjubelen op Maria's geboortefeest: *Nativitas tua gaudium annuntiavit universo mundo*, uw geboorte heeft aan de gehele wereld vreugde verkondigd. Maria was de dageraad van de vreugdevolle dag, die de duisternis met zijn glans zou uitedrijven; en toen die dag van Christus' geboorte gloorde in het Oosten, mocht de Godsgezant wel aan de herders in Bethlehems velden verkondigen: “Zie, ik meld u een grote vreugde”.

En door wie anders was die vreugde veroorzaakt dan door de gezegende Moedermaagd?

Hoe is het mogelijk, zal wellicht iemand vragen, dat een arm kind, dat vluchten moet naar Egypte, een werkmans die te Nazareth moet arbeiden in het zweet van zijn aanschijn; hoe is het mogelijk dat een man, het droevigste lijdensbeeld dat ooit aanschouwd is, met een lichaam vol geselstriemen en ontelbare wonden, en naast het kruis waaraan Hij als misdadiger hangt, een vrouw, Zijn Moeder, om de smarten van haar Kind en haar eigen machteloosheid de beklagenswaardigste van alle moeders, – hoe is het mogelijk dat

deze beelden van smart aan de wereld een jubelende vreugde brengen?

Zeker, de gekruisigde God is de Man smarten, zoals de profeet zich uitdrukt, en het verpletterd hart van Maria is bij de eerste aanblik niet geschikt om tot vreugde te stemmen; doch, de zekerheid die wij hebben, dat de goddelijke Martelaar al Zijn Bloed vergiet voor ons, sterft al strijdende en stervend zegeviert over de vijanden van onze vreugde; dat die bedrukte Moeder, haar hart en haar Zoon uitsluitend voor ons geluk opoffert, ziedaar zonder twijfel de sterkste grondslag van ons geluk, de reden van onze vreugde en onze christelijke blijdschap, zij verwekt een gevoel, dat het hart doet stralen van een bovenaards en bestendig geluk.

Wanneer ouders om hun grootste daden of ondernemingen door de wereld met roem overladen worden,

dan worden hun kinderen een vreugde gewaar, die zij met geen geld of goed zouden willen verwisselen. Zo ook wij, kinderen van Jezus' liefde, en de kinderen van Maria's hart; en onze vreugde gaat in jubel over bij de gedachte dat de overwinning door Jezus en Maria op de hel bevochten, ook onze zegepraal waarborgt over wereld, hel en driften: een zegepraal die de kroon van de eeuwige vreugde in den hemel moet verzekeren.

De ontvangen weldaad is een andere bron van vreugde. Wanneer een bedelaar een medelijdend hart ontmoet, dat gul en hartelijk zijn nood verlicht, dan is hij vaak buiten zichzelf van vreugde, en is hij ontroerd bij de gedachte aan zijn weldoener. Zouden wij ons dan niet aan de vreugde overgeven, wanneer wij uit de gapende wonden van de Verlosser en het lijdend hart van Maria de genaden van de verlossing zien vloeien?

Gebed: O goede Moeder Maria, u hebt ons de weg van de ware vreugde gebaad, duld dan toch niet dat wij afdwalen naar de paden van de luidruchtige wereldse blijdschap, die ons ongeluk zou veroorzaken; verban ook uit onze harten alle droefheid, alle neerslachtigheid, en zorg dat wij steeds de ware vreugde van de kinderen Gods mogen smaken. Amen.

Oefening: In ogenblikken van gedruktheid en neerslachtigheid tot Maria bidden: Oorzaak van onze Blijdschap, bid voor ons.

.... wordt vervolgd ...

Christus, mijn hoop, is verrezen!

Preek van Mgr. Marcel Lefebvre op Paaszondag, 19 april 1981, bij gelegenheid van tonsuur en lagere wijdingen te Zaitzkofen (D)

In de naam van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest. Amen.

“Surrexit Christus, spes mea – Christus, mijn hoop, is verrezen!”

Wij hebben de Verrijzenis van onze Heer bezongen en zijn gekomen om de Verrezene te aanbidden.

In de lessen die wij in de Paasnacht hebben gelezen, lessen uit de geschriften van de H. Augustinus, behandelt Augustinus de houding van de hogepriesters, de schriftgeleerden en farizeeërs, die bang waren dat Christus zou verrijzen en daarom wachtposten naar het graf van onze Heer hadden gezonden, om, zoals zij zeiden, te verhinderen dat de apostelen Hem zouden halen en zeggen dat Hij verrezen was. Want, zo spraken zij verder, deze verleider heeft gezegd dat Hij drie dagen na Zijn dood zou verrijzen.

Zij hadden de woorden van onze Heer dus heel goed uitgelegd. En uit vrees dat Hij zou verrijzen, hebben zij bewaking gestuurd. En zo waren de wachtposten getuigen van de Verrijzenis van onze Heer; een buitengewoon licht omgaf hen, zij werden op de grond geworpen en onze Heer verliet glorieerijk Zijn graf. Maar hoe groot, zegt Augustinus, is niet de verslagenheid van de mensen, die niet willen dat onze Heer verrezen verklaard wordt! Zij geven de wachtposten geld en zeggen tot hen: “Verspreid het gerucht in de stad, dat terwijl jullie slapen, de apostelen het lichaam van onze Heer hebben weggehaald”. En de H. Augustinus zegt niet zonder humor: terwijl ze slapen!

Hoe konden ze weten dat de apostelen het lichaam van onze Heer hebben weggehaald terwijl ze sliepen? Hoe konden ze dus verspreiden dat het de apostelen waren die het lichaam van onze Heer hadden weggenomen? En dat terwijl ze heel goed wisten dat ons Heer was verrezen. En dit, mijn beste broeders, toont ons de strijd tegen onze Heer Jezus Christus, die altijd doorgaat. Ze hebben Zijn verrijzenis niet waar willen hebben. Deze hogepriesters, de opvolgers van de profeten, die door hun kennis van de H. Schrift hadden moeten weten dat de Messias zou verrijzen. Dat staat immers allemaal in de Schrift, maar zij betoonden zich opstandig daartegen. In plaats van zich te onderwerpen aan onze Heer Jezus Christus, in plaats van zich over de Verrijzenis van onze Heer te verheugen zoals de apostelen, zoals de heilige vrouwen van Jeruzalem, die naar het graf gespoed kwamen, meegesleept door vreugde en ontroering, kwamen zij er tegen in opstand. En zij zetten de strijd voort, weliswaar niet meer tegen onze Heer, tegen Hem vermochten zij niets meer, omdat Hij verrezen was, maar tegen de ledematen van Christus, tegen de ledematen van onze Heer. De H. Paulus zelf legt daarvan getuigenis af, hij, die de christenen vervolgde. En onze Heer zei: “Waarom vervolgt u Mij?” Waarom vervolgt u Mij? (*Hand. 9, 4*) Hij zei niet: waarom vervolgt u Mijn leerlingen? Waarom vervolgt u Mij! Dus zag onze Heer in de vervolging van Zijn leerlingen de vervolging van Zichzelf, van de ledematen van Zijn Mystiek Lichaam. En zo is het gebeven, door alle eeuwen heen, tot in onze dagen.

Helaas moeten wij vaststellen, dierbare Broeders, dat deze strijd tegen onze Heer, tegen Zijn Verrijzenis, tegen Zijn Godheid, op geen stukken na afgesloten is. Door de hele geschiedenis van de Kerk heen zien wij deze voortdurende strijd tegen de Godheid van onze Heer Jezus Christus. De Arianen zeiden: onze Heer Jezus Christus is geen God, en wanneer Hij Gods Zoon wordt genoemd, dan is dat omdat Hij een buitengewoon schepsel is met gaven en voorrechten die de andere mensen niet bezitten, maar God is Hij niet. En daarna volgden de andere christologische ketterijen. Er zouden bij onze Heer Jezus Christus twee soorten wil voorhanden zijn; er zou bij Hem geen ziel kunnen worden aangetroffen. Hij zou geen lichaam hebben, in ieder geval geen echt lichaam, dit zou veeleer een schijnvorm zijn, dat er uitzag als een lichaam, maar een lichaam heeft onze Heer Jezus Christus niet. Louter dwaalleren die de Godheid van onze Heer Jezus en Zijn incarnatie teniet zochten te doen.

Protestantse geest

En toen kwamen de protestanten, die zeiden, dat men de Schrift uitleggen kan hoe men wil, volgens de inspiratie van de H. Geest – welke geest? Met zekerheid gaat het hier niet om de H. Geest, want de H. Geest kan zichzelf niet tegenspreken. En als iedereen de Schrift kan interpreteren zoals hij wil, zullen de interpretaties elkaar tegenspreken en daarom niet van de H. Geest afkomstig zijn. De boze geest is altijd in tegenspraak en in dwaling. Nu moet dus iedereen over de Verrijzenis

van onze Heer zeggen en denken wat hij wil.

En deze protestantse geest vervolgt ons vandaag binnen de Kerk, u weet het heel goed, en in het bijzonder na het Tweede Vaticaans Concilie. Al deze dwalende theologen zeggen eveneens dat de Verrijzenis anders geïnterpreteerd moet worden dan de Kerk het te geloven voorschrijft. Onze Heer Jezus Christus heeft niet hetzelfde lichaam aangenomen, maar een ander lichaam, een lichaam dat niet meer hetzelfde was als dat wat Hij had. En wij hebben het zelf gehoord van prelaten die naar ons seminarie in Ecône kwamen, en ons hebben bevraagd en tegenover ons met betrekking tot het overgeleverde geloof van de Kerk in de Verrijzenis van onze Heer twijfel naar voren hebben gebracht! Neen, onze Heer is gestorven. Hij was geselsd. Hij was gekruisigd. Hij had Zijn bloed vergoten, Hij is gestorven. Zijn Hart werd doorboord om duidelijk te bekrachtigen dat Hij werkelijk dood was, en daarna werd Hij in het graf gelegd. Onze Heer heeft waarachtig Zijn eigen lichaam weer aangenomen door Zijn eigen kracht, Zijn goddelijke macht. Hij alleen kon uit de dood opstaan, als God. Nooit heeft men gehoord dat er ergens iemand zichzelf uit eigen kracht weer uit de dood heeft opgewekt. Onze Heer moest dus God zijn. Hij bewees gelijktijdig Zijn menswording door Zijn kruisiging en Zijn goddelijkheid door Zijn Verrijzenis. Zo heeft de Kerk het in de eenvoud van haar geloof altijd geleerd. En vandaag willen deze theologen, die zichzelf voor verstandiger houden dan

Wapen van Mgr. Lefebvre

de hele Kerk tot nu toe, ons beleren dat het niet zo is, dat de Verrijzenis op een andere manier geïnterpreteerd moet worden. Wij daarentegen wijzen deze dwaalleren af. Wij geloven in de Verrijzenis van onze Heer Jezus Christus, dat onze Heer Jezus Christus door de kracht van Zijn Godheid Zijn lichaam heeft opgewekt en naar Galilea is gegaan om de apostelen op te wachten, en wel met het lichaam waarmee Hij 33 jaar lang in Palestina had geleefd.

Lumen Christi

Mijn beste Vrienden, nu wil ik mij vooral tot u wenden, tot u, die nu de lagere wijdingen zult ontvangen. Gisteren, in de ceremonie van Paas-

zaterdag, in de nacht van zaterdag op zondag, in deze laatste nacht hebt u de Godheid en de almacht van onze Heer Jezus Christus bevestigd. Kijk u nu naar de Paaskaars! Wat leert de Paaskaars ons? Zij stelt Christus voor, Christus, het Licht van de wereld, Lumen Christi – het Licht van de wereld. Hij is het die ons verstand verlicht, die onze ziel, ons hart verlicht, die ooit in de hemel ons licht zal zijn bij de zaligmakende aanschouwing van God. Hij is het, Christus. En wat staat er op de Paaskaars geschreven? “Alpha et Omega”. De priester sprak: “Christus heri, hodie et in saecula”, Christus gisteren, vandaag en in eeuwigheid. “Alpha et Omega, principium et finis – Christus is het begin van alles en Hij is het einde van alle dingen”. “Ipsi gloria et imperium per infinita saecula saeculorum. Hem zij de heerlijkheid en de macht in alle eeuwigheid”. Hij is onze Koning. En daarna hebt u de belijdenis uitgesproken van uw geloof in onze Heer Jezus Christus en het Onze Vader gebeden, waarin gezegd wordt: “adveniat regnum tuum, fiat voluntas tua, sicut in caelo et in terra – Uw rijk kome. Uw wil geschiede, zowel in de hemel als ook op aarde”. Want wij geloven in de heerschappij van onze Heer Jezus Christus.

Hoe heeft Hij ons deze heerschappij geopenbaard? Hij heeft ons een testament nagelaten. En zoals de H. Paulus zo terecht zegt: het testament geldt slechts wanneer de persoon is gestorven. Onze Heer Jezus Christus is gestorven en heeft ons het “novum et aeternum testamentum” nagelaten. “Mysterium fidei – het geheimenis van

ons geloof”. Dat is de nalatenschap, het testament, de erfenis, die Jezus Christus ons heeft nagelaten. En voor deze erfenis, mijn beste Vrienden, wordt u over weinige ogenblikken gewijd.

U zult deze erfenis in uw handen ontvangen. U zult, wanneer u priester bent, deze nalatenschap, dit testament echtheid verlenen om de gelovigen, die u zijn toevertrouwd het leven te geven. Daartoe wordt u gewijd. Wees er van overtuigd, dat u uw wijdingen met betrekking tot dit Offer worden toevertrouwd, ten aanschouwen van dit testament, dit nieuwe, eeuwige tes-

tament, dat hier op aarde, in de Kerk hier op aarde verwezenlijkt moet worden.

Dat is het mooie ideaal, dat u uw hele studietijd lang, uw hele seminarietijd door, zult nastreven. En door de wijdingen die u stuk voor stuk na elkaar zult ontvangen, nadert u steeds meer tot het altaar.

De priester is de offeraar

Dit sacrament echter, deze genade die u zult ontvangen, de genade het Heilig Misoffer op te dragen, is een macht over het lichaam en bloed van onze Heer Jezus Christus zelf. Maar ook over zijn mystiek lichaam. En de eerste drie lagere wijdingsgraden, ostiarius, lector en exorcist oefenen de door hun wijding ontvangen genade uit speciaal aan het mystieke lichaam van onze Heer. De ostiarius bewaakt

de tempel van God, hij waakt er over dat alleen zij in de tempel binnentreden, die binnen te treden waardig zijn. De exorcist en de lector zijn catecheten, die de gelovigen voorbereiden, die de zielen op de deelname aan het Offer van onze Heer voorbereiden. Zo keren deze drie eerste wijdingen zich in het bijzonder tot het mystieke lichaam van onze Heer. De acolieten daarentegen, de subdiakens en de diakens zijn meer het Offer zelf toegewend. De acolieten brengen reeds de materie van het sacrament naar het altaar: het water en de wijn. Zij dragen het Licht, dat Christus betekent. Zij zijn dus al meer op het altaar gericht, zij naderen het altaar, zij brengen de wijn en het water, die in het bloed van onze Heer Jezus Christus zullen veranderen.

De subdiaken heeft reeds een zekere macht over de heilige vaten. Hij brengt het heilig vaatwerk naar het altaar; hij

Seminarie Zaitzkofen

draagt tijdens de voorbereiding op het Offer de pateen. De diaken heeft nog een grotere macht: hij kan al het heilig vaatwerk dragen, dat het lichaam en bloed van onze Heer Jezus Christus bevat. De priester echter is degene, die het Offer voltrekt, de offeraar; hij spreekt de woorden waarmee hij het lichaam en bloed, de ziel en de Godheid van onze Heer Jezus Christus uit de hemel laat neerdalen.

Dat is dus de priesterwijding, dat zijn de wijdingsgraden, helemaal gericht op het altaar: de wijdingsgraden die de gelovigen voor het altaar voorbereiden of deelhebben aan het Offer, en die welke het Offer voltrekken.

Zeker hebben die, welke het Offer voltrekken, een nog veel verdergaande macht over het mystieke lichaam dan de andere; en alleen al het feit dat zij de Heilige Communie uitreiken, dat zij Christus aan de zielen geven, toont de buitengewone macht die de priesters hebben om Jezus Christus zelf aan de zielen te geven.

Dat is het priesterschap, mijn beste vrienden, dat is het ideaal, het ideaal, dat u te verwezenlijken hebt. En nu zullen we allemaal gemeenschappelijk bidden, zowel uw ouders als uw vrienden die gekomen zijn, alsook uw medebroeders en uw goede paters, die u bemint en die voor u werken om u op het priesterschap voor te bereiden; wij allen zullen bidden, en ik zal heel speciaal in deze Heilige Mis bidden. Wij zullen bidden opdat u de noodzakelijk genade moogt verkrijgen om

uw ambt goed te vervullen, opdat het testament van onze Heer Jezus Christus doorgaat zich tot aan het einde der tijden te verwerkelijken. Er moeten priesters zijn, die in het testament geloven, die geloven in het bloed van onze Heer Jezus Christus, dat op het altaar tegenwoordig is. Wij geloven daarin. Wij geloven in de werkelijke tegenwoordigheid van het lichaam, van het bloed, van de ziel en van de Godheid van onze Heer Jezus Christus op het altaar. En wij beloven daarin te geloven tot onze laatste ademtocht en wij geloven ook dat wij in waarheid en werkelijkheid onze Heer Jezus Christus aan de zielen kunnen geven om zo hun geestelijk leven te voeden, opdat ook zij zich met onze Heer Jezus Christus verenigen. Dat is het ideaal van het priesterschap, dat is de opdracht van het priesterschap.

Laten wij van de heilige Maagd Maria afsmeken, Moeder van de priesters, Moeder van de eeuwige Priester, die zo goed heeft begrepen wat het priesterschap is, die het Offer van onze Heer heeft meegeleden – *stabat mater juxta crucem* – zij heeft het Offer van onze Heer meebeleefd; laten wij van haar afsmeken dat zij ons met het gevoel moge doordringen dat zij had, toen zij aan de voet van het Kruis stond, opdat ook wij het Offer van onze Heer kunnen verwezenlijken, verenigd met de heilige Maagd Maria, de Moeder van onze Heer.

In de naam van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest. Amen.

Terugblikken

Van 27 t/m 29 december jl. was Pater M. De Clercq met de E.K.-kinderen op kerstkamp in Moergestel (NL). Er waren maar liefst zo'n 40 kinderen! Op kerstallentocht konden ze hun kerstliederen ten gehore geven.

Van **15-26 december** en **2-7 januari jl.** ontving Pater M. De Clercq 190 vreemde bezoekers in de priorij voor de bezichtiging van de Napolitaanse kerststal. Hij gaf hierbij aan de hand van de verschillende scènes in het landschap uitleg over de erfzonde, de Menswording en de geboorte van Onze Heer in een wereld die gewoon doordraaide.

Op **zaterdag 25 januari jl.** vond in Gerwen de uitvaartplechtigheid van Mejr. Hendrika Petronella van Vugt plaats, die de 21e januari op 89-jarige leeftijd te Nuenen is overleden, voorzien van de HH. Sacramenten van de R.K. Kerk.

Eucharistische Kruistocht

De Kruisvaarder

Bid - Communiceer - Offer je op - Wees apostel!

Het verzameladres van de Schatkisten is:
St. Clemenspriorij, Heuvel 23, 5674 RR Nuenen-Gerwen, Nederland

De Kruisvaarder bidt, communiceert en offert zich op voor de intentie, die Pater Davide Pagliarani, algemeen overste van de Priesterbroederschap St. Pius X, iedere maand opgeeft.

Maart:

Opdat de H. Jozef veel roepingen mag wekken!

April:

Voor de volharding van de priesters en de kloosterlingen!

Roepingen

Beste Kruisvaarders,

In de maanden maart en april bidden, communiceren en offeren wij voor de priesters en kloosterlingen. Hoezo? Twee maanden met dezelfde intentie? Neen! Terwijl we in de maand maart van de H. Jozef afsmeaken dat hij vele roepingen zou mogen opwekken, ligt in de maand april de nadruk op de volharding van deze geschonken roepingen. Dat zijn twee verschillende, belangrijke zaken.

Navolgers van Jezus' eerste leerlingen

Wij kennen zeker allemaal het stukje in het Evangelie waarin Jezus in Galilea de twaalf apostelen oproept om Hem na te volgen. Hij geeft hen eerst vele goddelijke lessen mee en verricht vervolgens voor hun ogen wonderen als bewijs van Zijn waarachtigheid. Op Witte Donderdag zal Jezus de twaalf apostelen wijden. De apostelen hebben in Jezus' navolging weer anderen tot

bisschop, priester en diaken gewijd. Al snel sloten zich mannen en vrouwen bij deze gewijden aan om hen te helpen in het apostolaat van de groeiende Kerk: broeders en zusters. Zo was het gedurende de gehele geschiedenis van de Kerk door. Zelfs tot op de dag van vandaag.

Ik 'wil' priester worden?

Belangrijk is dat niemand van deze personen uit eigen wil besliste om deze religieuze ambten op zich te nemen, maar dat God hen riep. Toen onze

Heiland nog op aarde was, kon men deze roeping hoorbaar uit Jezus' mond vernemen. Nadien riep Jezus in stilte ontelbare jongens en meisjes tot Zijn dienst. Deze stille tekenen van Jezus' roep in de ziel zijn: een vroom leven, inzet voor het zielenheil van anderen, liefde tot de katholieke leer en de liturgie, een speciale voorliefde voor de bijzondere geest van een katholieke orde, bijvoorbeeld de armoede (Franciscanen) of de naastenliefde (ziekenhuiszusters/schoolzusters).

Een weldaad Gods

De roeping is steeds een weldaad Gods, een geschenk Gods. Dat moeten zowel de geroepenen als alle katholieken goed onthouden! Priester of kloosterling wordt men niet door eigen verdiensten, of uit eigen wil, maar door Gods genade. Ook de gewone gelovigen (leken) dienen God te danken voor deze

roepingen. Wat zouden wij zijn zonder priesters die ons de sacramenten kunnen geven? De redding van onze zielen zou al heel wat moeilijker worden.

Voorspraak van de H. Jozef

Priester- en kloosterroepingen hebben we broodnodig! Ook bij ons in Nederland en Vlaanderen! Zovele zielen gaan verloren! Zoveel arbeid in Gods wijngaard kan niet aangepakt worden! Daar moet iets aan veranderen! De algemeen overste, Pater Davide Pagliarani, heeft bepaald dat we in deze nood de H. Jozef om voorspraak bij God moeten bidden opdat hij vele roepingen zou mogen opwekken. Hola, de H. Jozef is toch geen priester? Waarom speciaal hem dan aanroepen?

De H. Jozef, hoeder van de eerste priester

Beste Kruisvaarders, God de Vader wilde Jezus Christus, de eerste ware priester op aarde, toevertrouwen aan de H. Jozef. Jozef zorgde ervoor dat Jezus Zijn zending, Zijn roeping op aarde kon verwezenlijken door Hem te beschermen, te huisvesten en op te voeden. Jozef zal dus zeker ook voor de huidige roepingen kunnen zorgen! De katholieke priesters hebben immers deel aan het Hoge priesterschap van Jezus Christus. Zij allen hebben de H. Jozef tot beschermheilige!

De H. Jozef, voorbeeld van priesterlijke deugden

Bovendien bezit de H. Jozef alle deugden waarover iemand met een priester-

of kloosterroeping dient te beschikken: offervaardigheid, nederigheid, liefde tot gebed, kuisheid en armoede. Hij bezit deze deugden zelfs in een zo hoge mate dat Jozef een voorbeeld was voor de heiligste priesters: Pastoor van Ars, Priester Poppe, Pater Pio enz. Een extra reden dus om de H. Jozef te bidden dat hij ons vele heilige priesters zou mogen toezenden.

Harde werker in de wijngaard

Bovendien, zo zegt Mgr. de Galarreta, heeft de H. Jozef **alle taken van de priester** uitstekend **vervuld**. Bij de priesterwijding somt de bisschop ze op: *“Het werk van de priester is te offeren, zegenen, besturen, prediken en dopen”*.

Welnu, wie kan er loochenen dat Jozef offers heeft gebracht? We kennen hem als een man die altijd zijn eigen wil onderwerpt aan Gods Wil. Hij is de onthechting zelve: een offervardige ziel. Maar ... de priester offert Jezus werkelijk op, deed Jozef dat ook? Ja, maar natuurlijk op een andere wijze. Jozef heeft Jezus bijvoorbeeld opgeofferd toen hij Hem als baby voor de besnijdenis naar de Tempel – de offerplaats – bracht.

Zeer zeker heeft Jozef ook als familie-vader zegeningsgebeden uitgesproken, niet alleen over het voedsel, maar ook over iedereen die zijn huis betrad: *“genade en vrede zij met u - shalom”*.

Ook heeft hij de H. Familie, de kiemcel van de katholieke Kerk, als familiehoofd bestuurd. Jezus en Maria gehoorzaamden hem in al zijn beslis-

singen. *“Het eeuwige Woord was hem onderdanig!”*

‘Preken’ wordt als de vierde taak van de priester genoemd. Wanneer heeft Jozef dan gepreekt? Het is juist, in de H. Schrift kennen we slechts indirect één woord dat over zijn lippen gekomen is: één woord, dat toch alles omvat ter verlichting en redding van de gehele wereld: “Jezus”. Toen Jezus acht dagen oud was, moest hij besneden worden, en men gaf hem de Naam Jezus. En door die Naam uit te spreken, had Jozef de wereld datgene verkondigd wat ze het meeste nodig had en moest weten: de Naam van haar God en Verlosser. Wat kan een priester nog meer verkondigen?

En wie anders heeft die ritus van de besnijdenis aan Jezus voltrokken dan Jozef? De besnijdenis, die de Oud-Testamentelijke voorloper en schaduw was van ons Sacrament van het H. Doopsel.

Ja, beste Kruisvaarders, de H. Jozef heeft geofferd, gezegend, bestuurd, gepreekt en gedoopt. Hij is hét voorbeeld van de uitvoerder van de priesterlijke taken en daarom ook de heilige bij uitstek die we om de opwekking van vele roepingen kunnen aanroepen.

Een roeping navolgen is echter niet vanzelfsprekend

De H. Jozef aanroepen, en klaar is kees? Neen! Spijtig genoeg is het door allerlei bekeringen niet vanzelfsprekend dat jongens en meisjes, die van God de roeping hebben ontvangen, ook

volharden in hun opleiding of tijdens de uitoefening van hun roeping.

Diverse zaken kunnen het daadwerkelijke volgen van de roeping door de intrede van een jongen of een meisje in een klooster of in een seminarie uitstellen, waardoor er uiteindelijk niks van terecht komt! O dat komt zo vaak voor! Bidden we dus dat de geroepen jongens en meisjes, ondanks alles wat de duivel of de wereld probeert, toch voor God en de dienst in de wijngaard van de Heer (de Kerk/het apostolaat) zouden mogen kiezen.

Een roeping verwezenlijken is niet gemakkelijk

Maar zelfs als deze jongens en meisjes aan hun opleiding tot broeder, zuster of priester begonnen zijn, laat de wereld of de duivel hen niet ongemoeid. Dan probeert Gods tegenstrever in de fantasie van deze geroepen beelden of dromen te brengen dat men toch een mooier leven buiten de roeping had kunnen leiden: bijvoorbeeld als katholieke vader of moeder, als katholieke burgemeester, ... Soms krijgen deze geroepen jongens en meisjes medische problemen als beproeving of soms lijkt

de studie te moeilijk. Vaak zijn dit bekoringen! Laten wij dus ook voor deze beproefde geroepenen bidden, communiceren en offeren, dat ze hun opleiding zouden mogen doorzetten!

Priester, broeder of zuster zijn: een makkie?

En dan ... als een jongen of meisje in een kloosterorde geloftes heeft afgelegd, of als de jongeman het Sacrament van het Priesterschap heeft ontvangen, is nog niet alles gewonnen. Ook daarna zal de wereld en de duivel niet nalaten deze godgewijde zielen trachten ten val te brengen. Op allerlei manieren: door bekoringen tegen de drie geloften van gehoorzaamheid, kuisheid en armoede; door een onvruchtbaar apostolaat; door moeilijke mensen, ... Soms moeten priesters of kloosterlingen hun vaderland en hun familie verlaten om in vreemde landen zielen te gaan redden. Een groot ideaal, maar helemaal niet gemakkelijk. Merken jullie op, beste Kruisvaarders, dat we ook moeten bidden voor de zusters, broeders en priesters die hun opleiding reeds hebben afgemaakt, opdat zij trouw mogen zijn aan de roeping die God hen heeft schonken.

Onze opdracht

Beste Kruisvaarders, wanneer iemand met een grote wonde of een bloedvergiftiging in het ziekenhuis komt, dan leggen de artsen deze persoon direct aan een bloedinfuus. Zo ook, beste vrienden, moeten wij in de maand maart en april aan de H. Jozef vragen om de katholieke Kerk een bloedinfuus toe te dienen met werkelijk veel goede roepingen van jongens en meisjes, en met een extra dosis genade voor onze zusters, broeders en priesters zodat ze hun roeping trouw, onbevreesd en met vrucht mogen verderzetten.

Voor deze intenties willen wij in de maanden maart en april echt alles opofferen: onze goede werken, onze offers, onze droefheden en vreugden. Zijn we grootmoedig! De Kerk en de zielen hebben het nodig! Paus Pius X noem-

de de Eucharistische Kruistocht een 'keurkorps' van strijders in de Kerk. Een keurkorps wordt steeds gezonden naar de plaatsen waar de problemen het grootst zijn en het dringendst oplossingen moeten gevonden worden. Volgens Paus Pius X zal de Kerk gezond worden door heilige zusters, broeders en priesters. Bidden we aldus, beste Kruisvaarders, dat God deze door ons toedoen snel zou mogen schenken! Dat is onze opdracht. God wil het!

Pater Matthias De Clercq

Schatkisten

Hoe vol waren de Schatkisten van januari?

Aantal Schatkisten:	7
Dagelijkse Toewijding	282
H. Mis	51
H. Communie	44
Geestelijke Communie	216
Offers	248
Tientjes	644
Bezoek aan het Allerheiligste	20
Meditatie	46
Goed Voorbeeld	74
Puntje	128

Een driedubbele Pasen

Een verhaal

Ze waren heel goede vriendinnetjes, Marieke en Truusje. Ze kwamen elkaar elke dag op dezelfde hoek tegen en gingen dan gearmd naar huis of naar school. Ze hadden elkaar altijd een he-leboel te vertellen over wat ze op school hadden beleefd, wat ze zouden doen als ze thuis waren. O ja, de mondjes stonden maar heel zelden stil. Ze gingen niet naar dezelfde school. Dat vonden ze beiden wel jammer. Maar er was niets aan te doen. Truusje was op een katholieke school, en Marieke niet.

Op een dag, toen Marieke al een poosje op de gewone hoek had staan wachten, kwam Truus eraan gelopen met een heel plechtig, ernstig gezichtje en twee stralende grote ogen.

“O, Marieke, nu moet je toch horen ...” Ze sloeg vertrouwelijk haar arm om Marieke’s schouders. “Ik doe met Pasen mijn Eerste H. Communie. Meneer pastoor heeft het vanmiddag bij de catechismus gezegd. Omdat ik alles al goed weet, en het zo graag heb gewild ... Stel je voor, samen met vader en moeder naar de kerk, wanneer alles zo mooi is, en wij met zijn drietjes te Communie ... ik ben toch zo blij ...”

En toen keek ze, midden in haar blij gebabbel, haar vriendinnetje eens aan. Marieke keek helemaal niet zo erg blij. Ze begreep het allemaal niet goed. Ze wist niet wat de H. Communie betekende ...

“Is dat ... is dat zo heel geweldig, Truusje?” wilde Marieke weten.

Of dat geweldig was? Truusje legde het haar allemaal uit, dat ze dan Christus zelf in haar hartje zou ontvangen, in haar eigen hart, die grote, goede God. Het was een heel groot wonder, als je toch bedacht, dat het dezelfde Lieve Heer is, die de bloemen doet groeien, het gras en de bomen. Die de zon laat schijnen en het laat regenen, die de hele wereld doet leven en aan Wie de sterren allemaal toebehoren ... Die zou in Truusje’s hart komen voor de allereerste keer. Marieke’s ogen werden al groter en groter. Kon dat? Zoiets geweldig? En hoe kwam het dan dat zij er nooit van had gehoord?

Truusje vertelde verder. Al maar door vertelde ze, wat ze wist. Marieke’s ogen werden steeds stralender en groter ... zo’n lief klein Jezuskindje, dat in een stal werd geboren om de mensen nederigheid te leren ... Jezus, die groter werd en verdriet kreeg om de

mensen, en al het boze, dat de mensen deden, en die boete wilde doen en ster-ven om ons allemaal te redden ... Hoe de mensen Hem toen hadden gekruisigd en een doornenkroon als bespotting op Zijn hoofd gezet ... hoe konden mensen toch zo iets doen? Dat begreep Truus zelf ook niet. Hoe had het toch kunnen ge-beuren? Maar opeens herinnerde ze zich iets, dat ze op school had gehoord: “Ja, maar ...” zei ze, en haar gezicht werd heel nadenkend, “Juf heeft gezegd, dat wij de Lieve God iedere dag, als we ver-keerd doen, weer net zo goed pijn doen lijden als die boze mensen van toen. En de mensen, die Hem niet kennen ... die Hem verloochenen ... door die lijdt Hij nog wel het meest, omdat Hij toch ook voor hen is gestorven. “O,” zei Marieke opeens verschrikt, “en ik ken Hem ook niet, Truusje ... doe ik Hem nu ook ie-dere dag pijn?” Ze huilde er haast van. Dat wilde ze toch niet. Ze kon er toch niets aan doen, dat ze Jezus niet kende.

Heel stil gingen ze uit elkaar. Truusje met haar nieuw geluk voor Pa-sen. Marieke met een nadenkend gezicht en een bang gevoel van binnen, voor al die dingen, waar ze nooit iets van had geweten.

Toen Marieke 's avonds na het eten bij haar vader zat, zei ze opeens: “Vader ... is het waar, dat Christus ook voor mij is gestorven?” Ze kroop dicht tegen vader aan om goed te luisteren naar wat nu komen zou. Want vader was zo'n reu-zenvader, die wist alles en kon je met de moeilijkste sommen helpen. Maar vader zei helemaal niets. Hij keek heel lang voor zich uit, en vroeg toen: “Wie heeft je dat verteld?” “Truusje,” zei Marieke.

Vader zei weer een hele tijd niets. O, wat duurde het lang voor hij zijn mond weer open deed. En Marieke was nog wel zo nieuwsgierig. “Luister eens, kleine meid,” zei hij opeens, “er zijn mensen, die zeggen, dat Christus voor iedereen is gestorven ... Maar voor mij niet. En omdat jij mijn kindje bent, voor jou ook niet. Wij kennen Hem niet”.

Toen zette vader Marieke op de grond, gaf haar een nachtzoen, en riep grootmoeder om haar in bed te brengen. Want Marieke's moeder was al lang ge-leden gestorven.

Nog een hele tijd, nadat Marieke van vader was weggegaan, bleef vader nadenkend zitten en staaarde in het vuur.

Marieke dacht er nog eens aan. Was Christus niet voor haar gestorven? Wel voor Truusje? Omdat Truusje's vader en moeder Hem wel kenden?

Ze hoorde de klok slaan, en nog eens en nog eens. Het was zo duister. Je-zus is almachtig, en kan dus alles zien en weten. Ook in het donker kan Hij zien. Zou Hij ook zien, hoe zij in haar bedje ligt en denkt, totdat haar hoofd er zeer van doet?

Ze wilde Hem zo graag ook leren kennen. Ze zouden samen praten, als niemand er was om te luisteren. Marie-ke zou vertellen over moeder, hoe lief die voor iedereen is geweest, en hoe Marieke soms aan haar dacht, wanneer ze andere kindertjes ook bij hun moeder zag. Zou Jezus dat begrijpen? Misschien wel, want Hij heeft zelf toch ook een moeder gehad ... Marieke verlangde wel heel erg naar Hem ...

Opeens hoorde ze vader de trap oplopen. Ze kende zijn stap zo goed. Ze ging rechtop in bed zitten. “Vader

...” riep ze zachtjes. Vader knipte het licht aan. Daar zat zijn meisje met een verwarde krullenbol en zo’n ernstig gezichtje. “Vader, als ik nu eens heel, heel lief ben, wilt u mij dan Jezus leren kennen? Als wij nu eens samen naar Hem toegingen, zou Hij ons dan wegsturen, vader ...?”

Zo groot zijn Marieke’s ogen, zo smekend, dat Vader er niet lang in kan kijken. Hij kucht een beetje. Hij trekt de dekens recht.

“Vader kan niet alles voor je doen, peuter,” zegt hij, “je verlangt wel heel vreemde dingen. Christus is niet te zien. Ik weet niet waar Hij is. Ik kan je niet helpen. Ga, maar slapen.” En zachtjes, doet vader het licht weer uit.

Marieke ligt met grote open ogen in het donker te kijken en denkt na over de dingen, die ze van Truusje hoorde. De tranen rollen zachtjes over haar wangen. Dat is de eerste keer in Marieke’s leven, dat vader iets helemaal niet kan doen. Ze is teleurgesteld.

De volgende ochtend gaan ze samen naar school. Truusje vertelt alles wat ze over God weet. Het is al behoorlijk veel, want ze kent haar catechismus heel goed. Marieke wil nog veel meer weten. Daarom zegt Truusje, dat ze maar eens naar meneer pastoor moet gaan.

Dat durft Marieke niet zo goed. ...

“Zal ik meegaan?” vraagt Truus. Maar

Marieke schaamt zich om Truusje mee te nemen, want dan zou die horen, dat haar vader Jezus niet kan vinden.

Het duurt een hele tijd, voordat ze zoveel moed heeft, dat ze aan Truusje kan vragen, waar meneer pastoor dan woont. Truusje wijst haar de weg.

Marieke’s hart klopt met luide slagen. Het zijn alle vragen, die in dat hartje zitten, die Marieke aan meneer pastoor moet stellen. Die vragen bonzen zo ongeduldig. Marieke heeft ze ook al twee dagen opgespaard.

Truusje kent meneer pastoor. Ze belt voor Marieke aan. Maar wanneer de deur opengaat, en de huishoudster verschijnt, duwt Truusje haar vriendinnetje naar binnen en loopt zelf hard weg. O, die Truus toch!

Daar staat Marieke. Het is of de woorden aan haar tong vastgekleefd zijn, zoveel moeite kost het om ze te zeggen, dat ze voor meneer pastoor komt. Gelukkig komen er heel vaak mensen voor meneer pastoor.

De huishoudster neemt Marieke mee en klopt aan de deur van de studeerkamer. Dan loopt ze weg en Marieke staat voor de tweede keer helemaal alleen. Ze gaat binnen en blijft bij de deur staan. Ze durft niet goed haar ogen op te slaan. Mijnheer pastoor moet wel heel knap zijn, dat hij Christus zo goed kent.

Na een tijdje slaat ze toch maar haar ogen op. Ze kijkt in twee oude ogen, waardoor kleine rimpeltjes lopen, als heel veel stralen. De ogen zijn zo helder, zo goed, dat alle angst in Marieke’s hart is verdwenen. Daarop geeft ze de pastoor beleefd een handje. “Kent u Jezus?” vraagt ze met een schor stemmetje.

De pastoor glimlacht even. “Ik geloof het wel,” zegt hij. “Mijn vader weet helemaal niet wie Hij is, en waar Hij woont,” zegt Marieke, “daarom kom ik het aan u vragen.”

Opeens verteld ze, hoe ze gisteren van zo'n groot wonder had gehoord van Truusje, dat God, die de sterren en de bloemen maakte, in Truusje's eigen hart komt wonen, voor de allereerste keer; en Marieke wel een heel klein beetje jaloers is, dat dit niet bij haar kan gebeuren. "Ik weet niet waar Hij is. En ik ken Hem helemaal niet," zegt ze met een zucht.

Meneer pastoor schudt glimlachend het oude hoofd, met een glimlach zo wijs, zó goed, dat Marieke wel moet geloven, dat hij de oplossing weet.

"Klein meisje," zegt meneer pastoor, "je hoeft Hem niet meer te zoeken. Alleen de wens, Hem te willen kennen, is al voldoende. Daar is Hij al gelukkig mee en die wens zal Hem al tot je brengen. Hij is overal. In het hart van ieder klein menskind, dat nog geen boze dingen deed. En als je eens verkeerd deed, en je hebt berouw, dan staat Hij alweer voor je klaar. Je hoeft alleen je ogen dicht te doen en te zeggen: Lieve God, mijn hart is voor u. En Hij neemt je hart in bezit. Als je Hem maar wilt kennen ..."

"O, ik wil wel," zegt Marieke vlug, "ik wil heel graag, maar mijn vader dan?" Mijnheer pastoor zet een heel ernstig gezicht. "Ik kan je vader niet naar Christus toebrengen, kleintje, maar vraag het Hem. Onthoud dit maar. Als je bedroefd bent of ongelukkig of blij, ga naar Hem. Vraag het Hem. Hij kan alles. Hij weet alles. Hij begrijpt de moeilijkste dingen. Bedenk, dat Hij altijd om je heen is, zolang je geen slechte dingen doet. Bedenk, dat Hij alles hoort, wat je zegt. En vertel het Hem."

Tot voor kort kende Marieke de pastoor nog niet. Ze heeft vandaag zo'n

dankbaar gevoel voor meneer pastoor om alles, wat hij haar vertelde.

Dan ziet ze opeens het grote houten kruis, waaraan een Christusfiguur hangt.

"Is Hij dat?" vraagt ze opeens, "... wat is Hij bedroefd".

"Hij is gestorven," zegt mijnheer pastoor, "Hij hield zoveel van de mensen. Hij hield zoveel van jou, dat Hij voor je stierf. Maar Hij is verrezen van de dood, omdat Hij sterker is dan alles wat sterk is. Kijk ... Christus is zo groot en zo goed. Vooral met Pasen denken de mensen er veel over na. Het is net of ze van binnen wakker worden, zoals de bloemen en de bomen in de natuur. En ze gaan God echt danken uit het diepst van hun hart. Met Pasen gaan de mensen te Communie ... om hun leven weer helemaal schoon te beginnen".

"Mag ik ook ...," vraagt Marieke.

"Je bent nog veel te klein," zegt meneer pastoor, "maar daar hoef je niet verdrietig om te zijn, je hebt nog nooit echt slechte dingen gedaan, dat je Jezus

uit je hart verjaagde. Hij woont ook nog zó in je hartje.”

“O ...,” zegt Marieke en wordt er helemaal stil van. Ze heeft het allemaal niet eens geweten. Nu heeft ze er veel spijt van, dat ze Hem altijd maar helemaal alleen heeft gelaten en Hem nooit een woordje heeft gezegd.

“Heeft Hij veel pijn gehad?” wil Marieke weten.

“Heel veel pijn, en heel veel verdriet,” zegt meneer pastoor. En dan staat hij opeens op, haalt een bos sleutels voor de dag en maakt een kast open. Daaruit haalt hij een glazen doosje en in dat doosje ligt op zwart fluweel een bruine oude houtspaan. “Kijk eens,” zegt hij, “dat is een spaander van hetzelfde kruis, dat Christus op Zijn schouders heeft gedragen en waar de mensen Hem aan hebben vastgenageld”.

Marieke’s ogen turen naar dat kleine stukje hout. Dat heeft Christus gedragen, toen Hij mens was, mens net zoals Marieke en als vader en meneer pastoor. Christus, die je toen nog kon zien ... Grote gedachten gaan door Marieke’s hoofd. Ze kan het allemaal haast niet begrijpen en onthouden. Zij kijkt heel lang met grote nadenkende ogen naar het glazen doosje.

Daar slaat opeens een klok, en het is alsof Marieke wakker wordt.

“Ik geloof, dat je naar huis moet, kleine meid,” zegt mijnheer pastoor. Hij staat op en bergt de doos in de kast.

Marieke staat even later weer op de stoep. Op straat hangt een koude, grijze mist. Marieke loopt heel langzaam. Het is of ze bang is, dat, als ze hard zou gaan lopen, al die grote, mooie gedachten, die de pastoor haar heeft meegegeven,

zullen breken. Ze zijn als een schat in haar hart.

Er valt een druilerige regen. Ze merkt het niet eens. Ze loopt maar te denken aan het Jezuskindje in haar hart. Dat kindje, dat groter en groter werd en lijden moest voor al die mensen. Dat grove, grote kruis ... op Zijn schouders ... o, wat heel erg. Hij had toch niets gedaan. En toch wilde Hij het lijden voor vader en voor Marieke, die hem niet kenden, en niets wisten, niets, van al dat grote verdriet. Marieke’s ogen staan vol tranen. Het kleine meisje loopt tussen de honderden andere mensen in de stad, en niemand, die langs haar heengaat, kent de grote schat, weet van het grote geluk, dat Marieke meeneemt naar huis.

Maar als ze met een stralend gezichtje thuiskomt, dan komt ze in de gang vader tegen met boze ogen, omdat hij en grootmoeder ongerust zijn geweest. Hij moppert heel erg op Marieke en vraagt, waar ze is geweest. “Bij meneer pastoor,” zegt Marieke. Vaders gezicht wordt heel bleek en hij wil een heleboel gaan zeggen, wanneer hij opeens het gezichtje voor hem ziet. De ogen stralen, en het gezichtje is bleek van moeheid. Vader schrikt ervan. “Marieke heeft het toch niet warm?” vraagt hij bezorgd. Marieke schudt haar hoofd. Maar haar handen voelen gloeiend aan, en af en toe rilt ze even. Grootmoeder brengt haar naar bed en gaat voor een warme kruik te zorgen.

Marieke ligt te kijken met een tevreden gezicht. Ze heeft het soms wel heel koud ... en toch weer warm. Maar voordat ze inslaapt, zegt ze heel zacht, heel blij: “Dank u wel, Jezuskindje in mijn hart. En wel te rusten ...”

Marieke staat de volgende ochtend niet op het hoekje, waar Truus een hele tijd wacht. Ze wacht zolang, totdat de torenklok kwart voor negen slaat, dan moet ze aan één stuk door naar school rennen. Ze komt nog net op tijd.

De volgende ochtend is Marieke er weer niet. Dan gaat Truusje eens aanbellen. Marieke's grootmoeder doet de deur open. "Waar is Marieke?" vraagt Truusje. "Marieke is heel erg ziek," zegt grootmoeder, "ze heeft longontsteking. De dokter is al driemaal geweest. We zijn allemaal zo ongerust." Grootmoeder ziet er door de ongerustheid nog veel ouder uit dan gewoonlijk. Ze heeft ook heel weinig geslapen.

Truusje is zo geschrokken, dat ze er de hele dag stil van is. En zelfs als ze bij moeder in de naaikamer het mooie witte jurkje moet passen, dat ze met Pasen zal dragen, is ze niet blij. Ze staat heel stil, en laat moeder maar kijken en keuren. Moeder heeft bij het passen nog nooit zo weinig last met haar meisje gehad. Als

ze lachend iets wil zeggen, ziet ze opeens hoe er een grote traan van Truusje op de mooie witte jurk valt.

Dan zit kleine Truus dicht tegen moeder aan te huilen, omdat ze zoveel verdriet heeft om Marieke, terwijl alles toch zo mooi had kunnen zijn. Zij vertelt aan moeder over Marieke. Dat zij nu zo ziek is, en dat zij Christus wilde leren kennen. Zij had zo vreselijk veel te vragen, zoveel, het stond allemaal niet eens in de catechismus. Dat ze samen naar meneer pastoor waren gegaan ... Marieke is nu zo ziek ... Truusje kan er niets aan doen. Weet moeder niets?

Moeder weet wel wat. Ze fluistert iets in Truusje's oor. En opeens zijn alle waterlanders weg. Dat zal Truusje doen. Heel veel bidden. En als Christus in haar hartje komt, op Paasmorgen, dan zal Truusje Hem een grote gunst vragen of Hij Marieke weer beter maakt ... en vader en moeder zullen hetzelfde vragen. Zou Christus op zo'n grote dag nee zeggen ...?

Met Pasen ging een klein bleek meisje voor het eerst naar de Communiebank, en vroeg met een smekend stemmetje aan Jezus in haar hart om Marieke weer beter te maken. Het was allemaal zo plechtig. De klokken klonken door de lentemorgen heen, de kerk was prachtig versierd, met mooie witte bloemen, want Christus was verrezen, verrezen van de dood.

Thuis lag Marieke met een bleek gezichtje in haar bedje. Warm had ze het, en koud en zo vreselijk benauwd. Ze praatte maar aan één stuk door ... en toch kon niemand het verstaan. Vader, die knappe vader, die alles wist, zat bij het bed van het kleine meisje. Hij hield

de handjes vast. Ditmaal kon hij niets doen ... Hij moest toezien, hoe het klein ding vreselijk ziek was. En er was niemand anders die kon helpen. Niemand ...?

Vader doet even zijn ogen dicht. Hij voelt zich zo alleen, zo bang, zo hulpeloos. Die sterke vader ...

Daar klinkt opeens door de stilte een helder, duidelijk stemmetje. Wat zegt Marieke, daar ...? Heeft ze zijn angst gevoeld? "Vertel het Hem. Hij begrijpt alles. Hij weet alles. Hij kan alles. Hij is nergens en overal. In je hartje ... zo lang je geen boze dingen doet. En wanneer je iets boos hebt gedaan, en je hebt berouw, dan hoeft je slechts Zijn Naam te zeggen. Hij is, waar jij bent. Hij helpt je in alles waar je om vraagt, Hij houdt zoveel van je ... dat Hij voor je stierf. Maar daar hoeft je niet om te huilen, hoor ... Hij is verzezen van de dood, omdat Hij sterker is, dan alles wat sterk is ..."

Daar zit vader met grote, starende ogen en een droge keel. Zei dat zijn kleine Marieke? En plotseling, buigt vader zijn harde, koppige hoofd, en ligt op zijn knieën voor Marieke's bed, en vader, die zolang niet kon bidden, vouwt zijn handen en zegt zacht: "Mijn God, neem mij mijn kleine Marieke niet af. Laat haar weer beter worden ... alstublieft ..."

De paasklokken luiden feestelijk door de stilte. Vaders hart wordt heel rustig. Hij zit daar en kijkt naar de hemel, zo ver, zo blauw, zo oneindig ... zo groot en goed als God zelf. En zijn hart klopt met kalme slagen. Vader heeft zijn paasvrede gevonden.

Marieke ligt nu veel rustiger. Ze glimlacht zelfs een beetje. Weet je, ze staat eigenlijk in haar dromen voor de hemelpoort. Ze wil er zo graag in. "Ik wilde U zo heel graag zien, Jezus," zegt ze zachtjes. Maar Jezus fluistert in haar hartje: "Later ... later ..." Dan wordt ze wakker.

Vader is bang, dat het slechter gaat met Marieke. Maar dat is niet zo. "Kan je vader verstaan, Marieke?" vraagt hij. Marieke knikt. Ze is nu helemaal wakker. "Vader moet Marieke iets zeggen," zegt hij zacht, "weet je kleine meid, ik heb Jezus gevonden hoor. Je had gelijk. Hij is in ieders hart. Hij is overal. En Hij begrijpt alles, en helpt in alles. Het is allemaal heel, heel waar".

Marieke glimlacht met een grote, wijze glimlach. Ze wist het wel. Christus is goed, wijs en groot. Christus verrees uit het graf. Hij heeft Marieke weer beter gemaakt. Hij is almachtig. Hij is ook tot vader gekomen, die dacht, Hem voorgoed te hebben verloren.

Juffrouw Elly

Puntje

Luister eens,
het Puntje van maart en april is:

Elke dag één statie van de Kruisweg bidden!

Beste Kruisvaarders,

We zijn inmiddels in de vastentijd aangekomen. Deze liturgische tijd met een paarse kleur is volgens de H. Augustinus een periode waarin de moedige christenen, waartoe hopelijk ook wij behoren, hun wapengordel aantrekken om ten strijde te gaan tegen de duivel, de wereld en de eigen gevallen natuur. Vooral op het laatste moeten wij onze aanval richten.

Wat is dat juist, die ‘gevallen natuur’? Wel, sinds de zonde van Adam is onze menselijke natuur verzwakt, gevallen:

we kunnen lijden, moeten sterven en vooral: ons verstand is niet meer zo helder en onze wil is niet meer naar het goede gericht. Ondanks ons H. Doopsel, met de afwassing van de erfzonde en de instorting van de heiligmakende genade, is dit zo in onze ziel gebleven. De catechismus leert daarom dat onze ziel gewond is. Elke mens heeft deze wonden, maar ieder in verschillende graad. Deze wonden vallen grotendeels samen met de 7 hoofdzonden: hoogmoed, nijd, geestelijke traagheid, onkuisheid, onmatigheid, hebzucht en toorn.

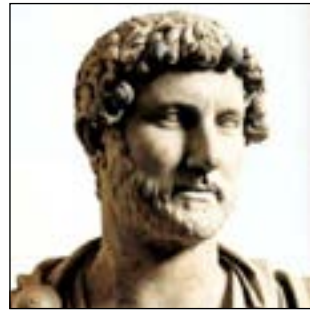

Tegen deze gevallen natuur ingaan, is niet aangenaam en zelfs moeilijk. Toen men aan de beroemde veldheer Alexander de Grote vroeg welke plaats het moeilijkste te veroveren was, antwoordde deze: “Mijn eigen ziel en deze ordenen!” Daarom, beste Kruisvaarders, moeten wij in deze lange oorlog ergens kracht putten. Wij willen in deze vastentijd leren waar we dit kunnen doen. Katholieken halen hun moed uit het overwegen van Jezus’ lijden. Het lijden van onze Koning geeft ons inzichten voor ons verstand en genade voor onze wil om het heilige en deugdelijke boven de verleidelijke zonde te verkiezen.

Het lijden van onze Heiland vinden wij mooi samengevat in de kruisweg oefening. Als Kruisvaarders bezoeken we tenminste elke zondag de Kerk. Soms gebeurt het, ondanks onze goede wil, dat onze ogen even afdwalen van het altaar. Hopelijk zijn de ogen dan gericht op een mooi heiligenbeeld of ja ... op de lijsten aan de binnenmuren van de kerk. In elk katholiek kerkgebouw hangen er 14 lijsten met afbeeldingen van Jezus' lijden: de Kruisweg. Tijdens de vastentijd willen wij als puntje elke dag één kruiswegstatie overwegen en zo deze kruisweg oefening beter leren kennen.

Eens vroeg een kindje aan een pater: "Wie heeft de Kruisweg uitgevonden?" Dat is natuurlijk onze Heiland. Hij ging als eerste op Goede Vrijdag met het H. Kruis op Zijn schouders van het gerechtshof van Pilatus naar de Calvarieberg. De overlevering verhaalt dat onze goede hemelse Moeder Maria samen met de H. Johannes reeds de dag na Goede Vrijdag, op Stille Zaterdag, de weg die Jezus de dag ervoor met het

H. Kruis had gelopen, opnieuw aflegden. In hun navolging hadden de eerste christenen van Jeruzalem de gewoonte om elk jaar opnieuw de straten die onze bloedende Heiland had afgelegd, na te gaan en de plaatsen waar Jezus iets had gezegd of gedaan te vereren.

De heidense keizers wilden dit niet. Keizer Hadrianus (117-138) liet een afgodentempel op de Calvarieberg bouwen opdat de christenen er niet meer zouden komen bidden. Tweehonderd jaar later echter, in het jaar 325, vernietigde de heilige keizerin Helena deze afgodentempel en bouwde er een prachtige basiliek. De H. Hiëronymus (342-420) getuigt dat de christenen van deze kerk, die de Calvarieberg en het H. Graf van Jezus omsloot, naar het gerechtshof van Pilatus liepen. In de vijfde eeuw liet de H. Petronius (bisschop van Bologna, Italië) als eerste in Europa in het klooster San Stefano kapelletjes oprichten om de gebeurtenissen uit het leven van onze Heer door het volk te laten overwegen. Daarbij namen de kruiswegstaties een bijzondere plaats in.

Toen de moslims heersers werden in het H. Land werd het voor de christenen aldaar heel moeilijk om publiek de ech-

te Kruisweg van Jezus te volgen en te vereren. De moslims verboden namelijk om stil te blijven staan op de speciale plekken, deze te vereren of uit eerbied de hoed af te nemen. In de dertiende eeuw besloten de paters Franciscanen ondanks de grote gevaren zich in het H. Land te vestigen. De moslimleiders waren hen gunstig gezind omwille van hun oprechtheid en geest van armoede. Zij mochten blijven. De paus stelde hen daarom in het jaar 1342 aan als bewakers van de heilige plaatsen. In het bijzonder behoorden daar natuurlijk ook de plaatsen van de Kruisweg toe. De paters Franciscanen liepen zoals de eerste christenen van de H. Grafkerk naar het gerechtshof van Pilatus om te eindigen in de Kerk van het Laatste Avondmaal. Dus in de omgekeerde volgorde zoals wij gewoon zijn en zonder te stoppen. Pas in het jaar 1458 zal William Wey de Kruisweg beginnen te bidden ‘in de juiste volgorde’ en met stopplaatsen: de zogenaamde ‘staties’, al zijn deze staties niet allemaal met hetzelfde thema zoals wij ze vandaag kennen. Honderd jaar later zal de Nederlandse Franciscaan Christiaan van Adrinchem een boek schrijven met de beschrijving van 12 staties (!), die dezelfde inhoud hebben zoals wij ze nu kennen, beginnende bij de Antoniaburch met het gerechtshof van Pilatus naar de Kerk van het H. Graf. Hij beschrijft ook hoe de christenen in het H. Land in groepen al biddend, zingend en overwegend langs deze staties gaan. “Zij zijn vol van rouwmoed, dank en liefde.” In de zestiende eeuw verbreidde zich vanuit de Nederlanden de gewoonte om de Kruisweg 14 staties toe te kennen. Paus Clemens XII legde in 1731 dit getal vast en net als hem beloonden

andere pausen deze godsvruchtige oefening van de Kruisweg met aflaten.

Toen de pausen bemerkten dat het door de aanwezigheid van de moslims heel erg gevaarlijk werd om naar het H. Land te reizen en de echte Kruisweg in Jeruzalem te bidden, besloten ze dat men de aflaten verbonden aan de Kruisweg ook in de Franciscanerkerken in Europa kon verdienen. Er werden daartoe speciaal houten kruisen opgesteld. Daarom moet overigens ook vandaag de dag nog steeds het kruisje van de kruiswegafbeeldingen uit hout bestaan.

De H. Leonardus a Porto Maurizio was een heel vurige vereerder van de Kruisweg. Hij richtte er met eigen handen zelfs ongeveer 570 op in verschillende kerken en streken. De beroemdste hiervan is de Kruisweg in het Colosseum te Rome. Ook de H. Alfonsus de Liguori schreef een heel bekende meditatietekst over de Kruisweg.

Beste Kruisvaarders, de Kruisweg bidden hoort bij onze Kruistocht. Wij zijn jongens en meisjes die graag Jezus met het H. Kruis volgen. Vervullen we vol ijver het Puntje van de vastentijd: elke dag één statie van de Kruisweg overwegen. Jullie kunnen misschien papa en

mama, of een oudere broer of zus, overtuigen dit samen te doen na het gemeenschappelijke dagelijkse Rozenhoedje of bij het avondgebed in de familie. Men kan gebruik maken van het kruisweggebed dat in elke missaal van de gelovigen staat, of in het Hosannaboekje, of in een ander gebedenboek. Er zijn vele mogelijkheden. Misschien kunnen jullie thuis elke dag een broer of zus een statie laten voorlezen. Wie weet, hebben jullie zelfs mooie prenten. Vraag er anders aan papa of mama. Hou deze dan bij in een map zodat jullie er later nog eens naar kunnen kijken.

Dit Puntje zal voor ons heel nuttig zijn. Zoals reeds gezegd: het is vastentijd. We moeten aan onze heiliging werken. Dat betekent automatisch tegen onze tekorten strijden. Het overwegen van Jezus' lijden in de kruisweg oefening zal ons zeker sterken in deze strijd! Wie kan er hoogmoedig blijven, daar wij zien wat Jezus in de doornenkroning ervoor heeft geleden? Wie kan er kwaad blij ven,

ziende dat Jezus voor Zijn vijanden bad en hun vergaf? Wie kan er enkel plezier willen terwijl men overweegt dat Jezus azijn moest drinken, gegeteld werd en met nagels doorboord?

Ten tweede zal de kruisweg oefening ons helpen vooruitgang te maken in deugd en goede werken. Jezus geeft ons het voorbeeld: "Kom en volg Mij! Leer van Mij!" Hij leert ons in de Kruisweg nederigheid, ontzegging, moed, geduld, barmhartigheid en zeker ook inzet voor het zielenheil van anderen.

Ten derde zal de dagelijkse kruisweg meditatie ons geloof sterken. We zien immers de plannen Gods ter verlossing en heiliging van de schepping voor onze ogen geschieden. We zullen snappen dat niet in het nalopen en vervullen van de wereldse verlangens ons waar geluk te vinden is, maar door het volgen van het H. Kruis, ons kruis, de katholieke Kerk, onze gebeden en christelijke naastenliefde. Dit is voor de wereld een dwaasheid, die zij volgens de H. Paulus ook niet kan verstaan, daar ze te stompzinnig is en zonder genade leeft. Het overwegen van de kruiswegstaties zal ons deze wijze waarheid leren!

Beste Kruisvaarders, gaan we dus aan het werk! Trekken we ten strijde! Zegevierend in het H. Kruis zoals de christelijke keizer Constantijn. Niemand zal ons kunnen overwinnen, want onze Koning, Christus de Gekruisigde gaat ons voorop op de Kruisweg, naar de Verrijzenis op Pasen! Vooruit!

Gods zegen!

Pater Matthias De Clercq
EK-Kruisridder

De Geschiedenis van de Kerk

Pastoor W. Nolet

Arbeid van de jonge Kerk

Naast het lijden moet ook de arbeid worden genoemd: de lichamelijke vermoeienis bij de verkondiging, het zorgen voor de armen en de geestelijke arbeid bij het schrijven van geschriften die het geloof moesten verdedigen. Men spande zich bovendien in om de gedachten en gevoelens van de Kerk over en ten opzichte van God en Christus onder woorden te brengen, bijvoorbeeld in die prachtige gebeden, die de Kerk nog gebruikt in de H. Mis en de liturgie. En tevens mogen we niet vergeten de ascetische arbeid (het doen van offertjes) van degenen, die Christus van meer nabij willen volgen.

Christus heeft als middelpunt van de Godsverering de H. Mis ingesteld, waarin het Kruisoffer telkens weer onder ons wordt tegenwoordig gesteld onder de gedaanten van brood en wijn. Het Kruisoffer dat Hij eenmaal bracht aan de hemelse Vader, en dat voor de Vader steeds tegenwoordig is

om voor ons ten beste te spreken. De H. Kerk heeft dat Offer omgeven met een keur van gebeden. Reeds omstreeks het jaar 100 is een boekje ontstaan, de Didachè, waarin we gebeden vinden, die sterk aan onze Misgebeden herinneren. In die gedachtegang is de Kerk voortgegaan, totdat omstreeks 600 de Misgebeden vaststonden, die we nog gebruiken. Evenzo omgaf de Kerk de andere sacramenten met passende gebeden, zodat er een vaste liturgie tot stand kwam uit de mooiste gedachten, die bij de oude Christenen leefden. Het

Tertullianus

uiterlijk ceremonieel en de gewaden van de liturgie ontwikkelden zich uit de hofgebruiken en de deftige kleding.

Het dogma, de geopenbaarde leer, werd aan de Kerk gegeven in de vorm van praktische prediking, zoals we die vinden in de Evangeliën en de andere geschriften van het Nieuwe Testament. Al snel kwamen er afwijkingen voor van de geopenbaarde Waarheid. De Kerk, aan wie de zorg voor de zuiverheid van de leer is toevertrouwd, zette dan haar theologen (godgeleerden) aan het werk, die reeds spoedig begonnen met uit de praktische prediking een theoretisch leersysteem samen te stellen. Een werk, dat alle eeuwen door heeft geduurd en nog voortgaat.

Wanneer men zijn Catechismus of zijn handboek voor godsdienstleer legt naast de geschriften van het Nieuwe Testament, ziet men duidelijk het verschil. Het grote nut van dat theoretische leersysteem is, dat men gemakkelijker waarheid van dwaling kan onderschei-

den en daardoor veiliger de H. Schrift kan lezen. Maar het is voor ieder duidelijk, dat die leerboeken nooit kunnen tippen aan de zalving van de Bijbel.

Naast het vaststellen van de geopenbaarde leer werd er enorm veel werk verricht in de Apologie, de verdediging van de Kerk, die van alle kanten ook in woord en geschrift werd aangevallen. Het doel van dat werk was niet alleen verdediging, maar ook het trekken van de heidenen naar het Christendom.

Het “woord”, gesproken en geschreven, is het grote middel tot het bereiden van de weg voor Gods genade. Onder de theologen van de eerste eeuwen zijn wel de voornaamste: Clemens van Alexandrië, de H. Irenaeus van Lyon en de H. Cyprianus van Carthago; onder de apologeten Tertullianus en Origenes.

De zedenleer van het Christendom is de vervolmaking van de Tien Geboden. De mens wordt uit vrije gave Gods tot

H. Cyprianus van Carthago

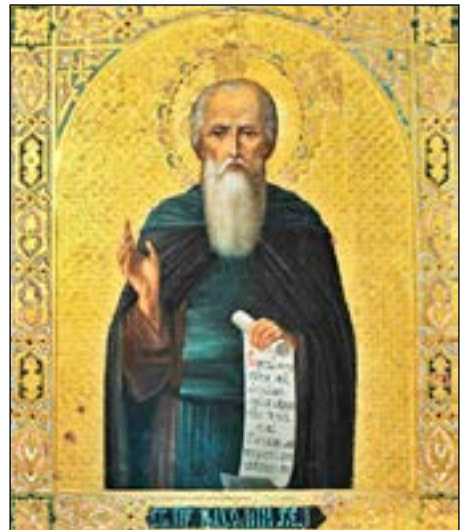
Origenes

kind van God gemaakt, en krijgt dan ingestort de goddelijke deugden van Geloof, Hoop en Liefde. Wanneer hij nu door de ingestorte liefde de Geboden onderhoudt, dan zijn voor God zijn werken verdienstelijk, d.w.z., dat door zijn goede werken het kindschap Gods in hem wordt vermeerderd. Met andere woorden, hoe meer een mens – in staat van genade – uit ingestorte liefde voor God doet, des te meer wordt hij deelachtig aan Gods natuur.

Maar nu staan er in het Evangelie behalve de Geboden, die worden samengevat in het éne Gebod: “bemin God bovenal en uw naaste als u zelf”, nog “raden”, die men niet hoeft te volgen, maar tot het volgen waarvan een aantal mensen door God wordt geroepen. Die raden hebben betrekking op a) vrijwillig niet gaan trouwen en vrij blijven

voor God, b) op vrijwillige gehoorzaamheid tegenover door God gestelde machten (oversten) en c) op vrijwillige afstand van persoonlijk bezit. Deze raden vinden we in de Evangeliën. De Apostelen dringen op het onderhouden ervan aan. Geen wonder, dat er van het begin af christenen zijn geweest, die deze raden opvolgden.

Op de helft van de derde eeuw, tijdens de vervolging van Keizer Decius, zien we Paulus van Thebe zich terugtrekken in de Egyptische woestijn om zich daar geheel aan de opvolging van de raden te wijden. Zijn voorbeeld vond navolging in wijde kring, zodat er in de woestijn hele nederzettingen van monniken kwamen. De beroemdste van hen is Antonius de kluisenaar, die veel leerlingen om zich verenigde. De eerste wetgever van de monniken was de H. Pachomius, die zich in 320 te Tabennae in Egypte vestigde.

H. Pachomius

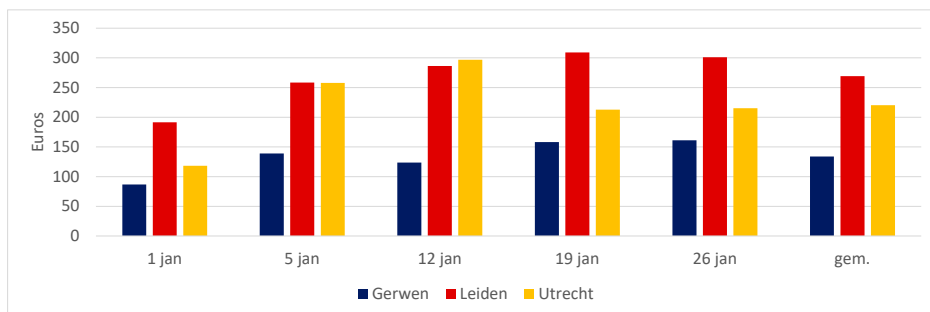
Jaarprogramma 2020

Wanneer?	Waar?	Wat?	
van t/m			
01-03	Gerw./Lei./ Utr.	Vastenbezinning (+Derde Orde FSSPX)	
08-03	Gerwen/Leiden	Pater K. Stehlin over MI	
21-03	Amsterdam	Stille Omgang	
22-03	Utrecht	H. Vormsel en Pontificale Mis	
25-04	Gerwen	Derde Orde FSSPX	
03-05	Göffingen (D)	Eerste Professie Zr. Maria Lidwina	
17-05	Gerwen	Torendag	
21-05	Gerwen	Eerste H. Communie	
30-05	01-06	Frankrijk	Bedevaart Chartres-Parijs
14-06	Gerwen	Sacramentsprocessie	
27-06	Gerwen	Derde Orde FSSPX	
27-06	Zaitzkofen (D)	Priesterwijdingen	
29-06	Ecône (CH)	Priesterwijdingen	
05-07	19-07	<i>info Br. René-Maria</i>	Fietsbedevaart Bordeaux-Compostella
20-07	25-07	Antwerpen	Geestelijke Oefeningen (gemengd)
26-07	30-07	<i>info Br. René-Maria</i>	Fietstocht naar Echternach (L)
02-08	11-08	Boxtel (NL)	EK-jongens/meisjeskamp
29-08	30-08	Nederland	Bedevaart Gorcum-Brielle
05-09		Bonheiden (B)	Sportdag van de Traditie
07-09	12-09	Antwerpen	Mariale Retraite (gemengd)
12-09		Gerwen	Derde Orde FSSPX, bedevaart
03-10		Banneux	Bedevaart District Benelux
10-10		Gerwen	Aanbiddingsdag
11-10		Leiden	Parochiefeest
12-10	17-10	Antwerpen	Geestelijke Oefeningen (dames)
17-10	25-10	Frankrijk/Spanje	Reis Jong Katholiek Initiatief
24-10	25-10	Lourdes	FSSPX 50-jarig jubileum
08-11		Utrecht	Parochiefeest
14-11		Gerwen	Derde Orde FSSPX
21-11		Antwerpen	Bijeenkomst MI
22-11		Gerwen	Parochiefeest met Sinterklaas
22-11		Leiden	H. Cecilia-Koordag
28-11	29-11	Antwerpen	J.K.I. internationaal

Onze Overledenen

Mevr. M.	Vehof-Kokhuis	Ambt-Delden	03	03	2009
Mevr. J.W.	Verhage-Daniëls	Rijswijk	05	03	1995
Hr. H.	van Uden	Helmond	05	03	2004
Hr. M.F.H.	Huberts	Venlo	07	03	1996
Hr. A.F.M.	Bongers	Aarle-Rixtel	10	03	2006
Hr. P.	Ceelen	Eindhoven	11	03	1987
Hr. M.H.	Aupers	Amsterdam	15	03	2009
Hr. A.	Schröder	Maastricht	22	03	1996
Hr. F.B.J.	Meerhoff	Zaandam	22	03	2007
Hr. R.H.	van Hezewijk	Nijmegen	24	03	1990
Hr. C.H.	Hooreman	Haarlem	24	03	2010
Hr. B.	van Nieuwerkerk	Helmond	28	03	2008
Mevr. E.M.J.P.	de Goede-Oey	Eindhoven	30	03	2000
Mej. M.A.	Alders	Haarlem	01	04	2010
Mej. M.E.	van Leeuwen	Genk (B)	01	04	2004
Mej. M.M.	Bovenlander	Den Haag	03	04	2001
Hr. W.	van der Pol	Mook	06	04	2012
Mevr. A.W.S.	Lodewijks- Nijhoff	Hilversum	10	04	1995
Hr. A.	Mentink	Eindhoven	11	04	1987
E.H. C.	Goethals	Wetteren	14	04	2006
Hr. G.W.	Messing	Leusden	21	04	1991
Hr. J.H.	Taris	Groningen	23	04	2000
Mej. H.A.M.	Knoops	Valkenswaard	25	04	2018
Mevr. M.A.J.	Bertens-Willemsen	Tilburg	29	04	2008

Collecten in de maand januari 2020

**Op zondag 22 maart a.s.,
Zondag Gaudete,
zal Mgr. B. Tissier de Mallerais
voorafgaand aan de
Pontificale Mis
het H. Vormsel toedienen in de
St. Willibrordkerk te Utrecht.**

Aanvang 10.30 uur

De plechtigheden zullen worden opgeluisterd door het St. Ceciliakoor
van onze Kapel O.L. Vrouw v.d. H. Rozenkrans, Leiden

De Hoogmissen in Gerwen en Leiden vallen uit.

Iedereen is van harte uitgenodigd om met Mgr. Tissier de Mallerais het
50-jarig bestaan van de Priesterbroederschap St. Pius X te vieren,
en ook voor de receptie nadien!

**Neem zoveel mogelijk deel aan de
plechtigheden van de Goede Week!
U bent van harte uitgenodigd!**

Tijd om zijn Pasen te houden

De Kerk legt aan alle gelovigen de plicht op minstens eenmaal per jaar te biechten (minstens hun doodzonden) en te communiceren. Er is geen tijd voor-geschreven voor de Biecht. De Paascommunie kan men doen tussen Pas-siezon-dag en de Zondag van de Goede Herder (tweede zondag na Pasen). De gelovi-ge die zijn Paascommunie gedurende deze tijd niet zou hebben gedaan, blijft gehouden haar zo snel mogelijk te doen. Voor de zieken die niet naar de H. Mis kunnen komen, is de voorgeschreven tijd verlengd tot Drievuldigheidszondag

Zr. Maria Lidwina zal op
zondag 3 mei a.s. in Göffingen (D)
haar eerste Professie doen.

De plechtigheid begint
om 10.00 uur.

Steunen we onze Nederlandse
zuster, vooral door gebed!

Kalender Gerwen

Maart

zo.	1	10.30	Hoogmis	1^e zondag van de Vasten (1^e kl.); kinderzegen; Askruisje
			13.00	1 ^e voordracht
			13.45	meditatie in stilte
			Vastenbezinning 14.15	2 ^e voordracht
			15.00	Lof met Rozenhoedje
			16.00	einde
ma.	2	18.30	H. Mis	van de Vasten (3 ^e kl.)
di.	3	18.30	H. Mis	van de Vasten (3 ^e kl.)
wo.	4	7.15	H. Mis	Quatertemperdag in de Vasten (2 ^e kl.); ged. H. Casimir, bel.; <i>vasten en onthouding aanbevolen!</i>
do.	5	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	van de Vasten (3 ^e kl.)
vr.	6	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand.
		18.30	H. Mis	Quatertemperdag in de Vasten (2 ^e kl.); ged. HH. Perpetua en Felicitas, mart.; <i>vasten en onthouding aanbevolen!</i>
za.	7	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand.
				Quatertemperdag in de Vasten (2 ^e kl.); ged. H. Thomas van Aquino, bel. en kerkl.; daarna uitstelling tot 13.00 uur; <i>vasten en onthouding aanbevolen!</i>
		10.30	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	8	10.30	Hoogmis	2^e zondag van de Vasten (1^e kl.); M.I.-conferentie door Pater K. Stehlin

ma.	9	18.30	H. Mis	van de Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Francisca Romana, weduwe
di.	10	18.30	H. Mis	van de Vasten (3 ^e kl.); ged. HH. Martelaren van Sebaste
wo.	11	7.15	H. Mis	van de Vasten (3 ^e kl.)
do.	12	17.30	Lof	van de Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Gregorius de Grote, paus en kerkl.
		18.30	H. Mis	
vr.	13	7.15	H. Mis	van de Vasten (3 ^e kl.)
		18.00	<i>Kruisweg</i>	
za.	14	9.00	H. Mis	van de Vasten (3 ^e kl.)
		10.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	15	10.30	Hoogmis	3^e zondag van de Vasten (1^e kl.)
ma.	16	18.30	H. Mis	van de Vasten (3 ^e kl.)
di.	17	18.30	H. Mis	van de Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Gertrudis, maagd (bisdom 's Hertogenbosch) en H. Patricius, biss. en bel.
wo.	18	7.15	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Cyrillus, biss. van Jeruzalem en kerkl.
do.	19	17.30	Lof	H. Jozef, echtgenoot van de H. Maagd en patroon van de Kerk (1^e kl.); ged. van de Vasten
		18.30	gez. H. Mis	v.d. Vasten (3^e kl.)
vr.	20	7.15	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
		18.00	<i>Kruisweg</i>	
za.	21	9.00	H. Mis	van de Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Benedictus, abt
		10.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	22	7.00	H. Mis	4^e zondag van de Vasten, Laetare (1^e kl.)
			<i>gewijzigde tijd i.v.m. H. Vormsel en Pont. Mis in Utrecht</i>	
ma.	23	18.30	H. Mis	van de Vasten (3 ^e kl.)
di.	24	18.30	H. Mis	van de Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Gabriël, aartsengel
wo.	25	18.30	gez. H. Mis	Maria Boodschap (1^e kl.); ged. van de Vasten; sterfdag van Mgr. M. Lefebvre in 1991
do.	26	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	van de Vasten (3 ^e kl.)
vr.	27	7.15	H. Mis	van de Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Johannes Damas- cenus, bel. en kerkl.
		18.00	<i>Kruisweg</i>	
za.	28	9.00	H. Mis	van de Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Johannes van Capistrano, bel. (3 ^e kl.)
		10.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	29	10.30	Hoogmis	Passiezondag (1^e kl.)
ma.	30	18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
di.	31	18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)

April

wo.	1	7.15	H. Mis	van de Vasten (3 ^e kl.)
do.	2	17.30	Lof	van de Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Franciscus van Paula, bel.
		18.30	H. Mis	
vr.	3	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand. Mis van de Vasten (3 ^e kl.); ged. van O. L. Vrouw van Zeven Smarten
		18.30	H. Mis	
za.	4	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand. Mis van de Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Isidorus, biss. en kerkl.; daarna uitstelling tot 13.00 uur
		10.30	Onderricht	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	5	10.30	Hoogmis	Palmzondag (1 ^e kl.) met palmwijding, processie en gezongen passieverhaal; <i>kinderzegen</i>
ma.	6	18.30	H. Mis	in de Goede Week (1 ^e kl.)
di.	7	18.30	H. Mis	in de Goede Week (1 ^e kl.)
wo.	8	7.15	H. Mis	in de Goede Week (1 ^e kl.)
do.	9	20.00	gez. H. Mis	Witte Donderdag (1 ^e kl.) met voetwassing, processie, altaarontbloting en aanbidding tot 24.00 uur
vr.	10	14.00	Kruisweg	Goede Vrijdag (1 ^e kl.); <i>vasten en onthouding verplicht!</i>
		15.00	Liturgie	met lezingen, gez. passieverhaal, plechtige gebeden, kruisverering en H. Communie
za.	11	22.00	Paaswake	Paaszaterdag (1 ^e kl.) met wijding v.h. vuur en de paaskaars, Exsultet, lezingen, Litanie v. alle Heiligen, wijding v. paas- en doopwater, hernieuwing v.d. doopbeloften en gez. H. Mis
zo.	12	10.30	Hoogmis	Hoogfeest van Pasen (1 ^e kl.)
ma.	13	9.00	Hoogmis	Tweede Paasdag (1 ^e kl.)
				<i>gewijzigde tijd i.v.m. de wielerronde van Gerwen</i>
di.	14	18.30	H. Mis	in de Paasweek (1 ^e kl.)
wo.	15	7.15	H. Mis	in de Paasweek (1 ^e kl.)
do.	16	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	in de Paasweek (1 ^e kl.);
vr.	17	7.15	H. Mis	in de Paasweek (1 ^e kl.)
za.	18	9.00	H. Mis	in de Paasweek (1 ^e kl.)
		10.30	Onderricht	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	19	10.30	Hoogmis	Beloken Pasen (1 ^e kl.)
ma.	20	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
di.	21	18.30	H. Mis	H. Anselmus van Canterbury, biss. en kerkl. (3 ^e kl.)
wo.	22	7.15	H. Mis	HH. Soter en Cajus, mart. (3 ^e kl.)

do.	23	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Georgius, mart.
vr.	24	7.15	H. Mis	H. Fidelis van Sigmaringen, mart. (3 ^e kl.)
za.	25	11.00	H. Mis	H. Marcus, evangelist (2 ^e kl.); <i>na de Mis Litanie van alle Heiligen; bijeenkomst Derde Orde</i>
zo.	26	10.30	Hoogmis	2^e zondag na Pasen, Zondag v.d. Goede Herder (2^e kl.); tweede collecte voor het seminarie in Zaitzkofen
ma.	27	18.30	H. Mis	H. Petrus Canisius, bel. en kerkl. (3 ^e kl.)
di.	28	18.30	H. Mis	H. Paulus-van-het-Kruis, bel. (3 ^e kl.)
wo.	29	7.15	H. Mis	H. Petrus van Verona, mart. (3 ^e kl.)
do.	30	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Catharina van Siëna, maagd (3 ^e kl.)

Mei

vr.	1	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand. H. Jozef de Arbeider; echtgenoot van de H. Maagd (1^e kl.)
		18.30	gez. H. Mis	
za.	2	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. H. Athanasius, biss. en kerkl.; daarna uitstelling tot 13.00 uur
zo.	3	10.30	Hoogmis	3^e zondag na Pasen (2^e kl.); kinderzegen

Activiteiten in Gerwen

Catechismusonderricht:

Zaterdag 7, 14, 21 en 28 maart; 4 en 18 april (van 10.30-12.00 uur)

Vastenbezinning: zondag 1 maart

J.K.I.: bijeenkomsten nader aan te kondigen

Militia Immaculatae: zondag 8 maart conferentie door Pater K. Stehlin

Geloofsverdieping volwassenen: zondag 19 april

Derde Orde: bijeenkomst zaterdag 25 april

Gebedsinitiatief: na de Hoogmis op de eerste zondag van de maand

- Heren: 1. bekeringen en 2. heiliging van het familieleven

- Dames: 3. roepingen

Kalender Leiden

Maart

zo.	1	10.30	Hoogmis	1^e zondag van de Vasten (1^e kl.); kinderzegen; Askruisje
			13.00	1 ^e voordracht
			13.45	meditatie in stilte
Vastenbezinging			14.15	2 ^e voordracht
			15.00	Lof met Rozenhoedje
			16.00	einde
vr.	6	18.00	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand.
		19.00	H. Mis	Quatertemperdag in de Vasten (2 ^e kl.); ged. HH. Perpetua en Felicitas, mart.; <i>vasten en onthouding aanbevolen!</i>
za.	7	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand.
				Quatertemperdag in de Vasten (2 ^e kl.); ged. H. Thomas van Aquino, bel. en kerkl.; daarna uitstelling tot 13.00 uur; <i>vasten en onthouding aanbevolen!</i>
		10.20	Onderricht	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	8	10.30	Hoogmis	2^e zondag van de Vasten (1^e kl.)
ma.	9	19.00	H. Mis	van de Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Francisca Romana, weduwe; <i>M.I.-conferentie door Pater K. Stehlin</i>
vr.	13	17.30	<i>Kruisweg</i>	
		19.00	H. Mis	van de Vasten (3 ^e kl.)
za.	14	9.00	H. Mis	van de Vasten (3 ^e kl.)
		10.20	Onderricht	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	15	10.30	Hoogmis	3 ^e zondag van de Vasten (1 ^e kl.)
do.	19	19.00	gez. H. Mis	H. Jozef, echtgenoot van de H. Maagd en patroon van de Kerk (1 ^e kl.); ged. van de Vasten
vr.	20	17.30	<i>Kruisweg</i>	
		19.00	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
za.	21	9.00	H. Mis	van de Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Benedictus, abt
		10.20	Onderricht	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	22	7.00	H. Mis	4^e zondag van de Vasten, Laetare (1^e kl.)
				<i>gewijzigde tijd i.v.m. H. Vormsel en Pont. Mis in Utrecht</i>
vr.	27	-----	geen H. Mis	van de Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Johannes Damas- cenus, bel. en kerkl.
za.	28	-----	geen H. Mis	van de Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Johannes van Capistrano, bel. (3 ^e kl.)
zo.	29	10.30	Hoogmis	Passiezondag (1^e kl.)

April

vr.	3	18.00	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand. Mis van de Vasten (3 ^e kl.); ged. van O. L. Vrouw van Zeven Smarten
		19.00	H. Mis	
za.	4	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand. Mis van de Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Isidorus, biss. en kerkl.; daarna uitstelling tot 13.00 uur
		10.20	Onderricht	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	5	10.30	Hoogmis	Palmzondag (1 ^e kl.) met palmwijding, processie en gezongen passieverhaal; <i>kinderzegen</i>
do.	9	20.00	gez. H. Mis	Witte Donderdag (1 ^e kl.) met voetwassing, processie, altaarontbloting en aanbidding tot 24.00 uur
vr.	10	14.00	Kruisweg	Goede Vrijdag (1 ^e kl.); <i>vasten en onthouding verplicht!</i>
		15.00	Liturgie	met lezingen, gez. passieverhaal, plechtige gebeden, kruisverering en H. Communie
za.	11	22.00	Paaswake	Paaszaterdag (1 ^e kl.) met wijding v.h. vuur en de paaskaars, Exsultet, lezingen, Litanie v. alle Heiligen, wijding v. paas- en doopwater, hernieuwing v.d. doopbeloften en gez. H. Mis
zo.	12	10.30	Hoogmis	Hoogfeest van Pasen (1 ^e kl.)
ma.	13	10.30	Hoogmis	Tweede Paasdag (1 ^e kl.)
vr.	17	19.00	H. Mis	in de Paasweek (1 ^e kl.)
za.	18	9.00	H. Mis	in de Paasweek (1 ^e kl.)
		10.20	Onderricht	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	19	10.30	Hoogmis	Beloken Pasen (1 ^e kl.)
vr.	24	19.00	H. Mis	H. Fidelis van Sigmaringen, mart. (3 ^e kl.)
za.	25	9.00	H. Mis	H. Marcus, evangelist (2 ^e kl.); <i>na de Mis Litanie van alle Heiligen</i>
zo.	26	10.30	Hoogmis	2^e zondag na Pasen, Zondag v.d. Goede Herder (2 ^e kl.); <i>tweede collecte voor het seminarie in Zaitzkofen</i>

Mei

vr.	1	18.00	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand. H. Jozef de Arbeider; echtgenoot van de H. Maagd (1 ^e kl.)
		19.00	gez. H. Mis	
za.	2	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. H. Athanasius, biss. en kerkl.; daarna uitstelling tot 13.00 uur
zo.	3	10.30	Hoogmis	3 ^e zondag na Pasen (2 ^e kl.); <i>kinderzegen</i>

Catechismusonderricht:

zaterdag 7, 14 en 21 maart; 4 en 18 april (van 10.20-12.00 uur)

Vastenbezinning: zondag 1 maart

Eucharistische Kruisvaarders: bijeenkomsten zondag 15 maart en 5 april

Geloofsverdieping volwassenen en Militia Immaculatae:

maandag 9 maart conferentie door Pater K. Stehlin; en zondag 19 april

Verdieping in de Vasten: 14 en 28 maart van 19.00 tot 21.30 uur

Jong Katholiek Initiatief: bijeenkomsten zondag 15 maart en 19 april

Gebedsinitiatief:

voor roepingen: na de Hoogmis op de derde zondag van de maand

Kalender Utrecht

Maart

zo.	1	10.30	Hoogmis	1^e zondag van de Vasten (1^e kl.); kinderzegen; Askruisje
			13.00	1 ^e voordracht
			13.45	meditatie in stilte
Vastenbezinning			14.15	2 ^e voordracht
			15.00	Lof met Rozenhoedje
			16.00	einde
vr.	6	18.00	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand.
		19.00	H. Mis	Quatertemperdag in de Vasten (2 ^e kl.); ged. HH. Perpetua en Felicitas, mart.; <i>vasten en onthouding aanbevolen!</i>
za.	7	9.30	Onderricht	Godsdienstlessen
		11.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand.
				Quatertemperdag in de Vasten (2 ^e kl.); ged. H. Thomas van Aquino, bel. en kerkl.; na de Mis Lof met Rozenhoedje; <i>vasten en onthouding aanbevolen!</i>
zo.	8	10.30	Hoogmis	2^e zondag van de Vasten (1^e kl.)
vr.	13	18.00	Kruisweg	
		19.00	H. Mis	van de Vasten (3 ^e kl.)
za.	14	9.30	Onderricht	Godsdienstlessen
		11.00	H. Mis	van de Vasten (3 ^e kl.)
zo.	15	10.30	Hoogmis	3^e zondag van de Vasten (1^e kl.)

do.	19	19.00	gez. H. Mis	H. Jozef, echtgenoot van de H. Maagd en patroon van de Kerk (1 ^e kl.); ged. van de Vasten
vr.	20	18.00	<i>Kruisweg</i>	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
		19.00	H. Mis	
za.	21	9.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
		11.00	H. Mis	van de Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Benedictus, abt
zo.	22	10.30	H. Vormsel en Pontificale Mis	4^e zondag van de Vasten, Laetare (1 ^e kl.); <i>met Mgr. B. Tissier de Mallerais vieren we tevens 50 jr. Priesterbroederschap St. Pius X</i>
vr.	27	18.00	<i>Kruisweg</i>	van de Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Johannes Damas- cenus, bel. en kerkl.
		19.00	H. Mis	
za.	28	9.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
		11.00	H. Mis	van de Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Johannes van Capistrano, bel. (3 ^e kl.)
zo.	29	10.30	Hoogmis	Passiezondag (1 ^e kl.)

April

vr.	3	18.00	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand. Mis van de Vasten (3 ^e kl.); ged. van O. L. Vrouw van Zeven Smarten
		19.00	H. Mis	
za.	4	9.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
		11.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand. Mis van de Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Isidorus, biss. en kerkl.; na de Mis Lof met Rozenhoedje
zo.	5	10.30	Hoogmis	Palmzondag (1 ^e kl.) met palmwijding, processie en gezongen passieverhaal; <i>kinderzegen</i>
do.	9	20.00	gez. H. Mis	Witte Donderdag (1 ^e kl.) met voetwassing, processie, altaarontbloting en aanbidding tot 24.00 uur
vr.	10	14.00	Kruisweg	Goede Vrijdag (1 ^e kl.); <i>vasten en onthouding verplicht!</i>
		15.00	Liturgie	met lezingen, gez. passieverhaal, plechtige gebeden, kruisverering en H. Communie
za.	11	22.00	Paaswake	Paaszaterdag (1 ^e kl.) met wijding v.h. vuur en de paaskaars, Exsultet, lezingen, Litanie v. alle Heiligen, wijding v. paas- en doopwater, hernieuwing v.d. doopbeloften en gez. H. Mis
zo.	12	10.30	Hoogmis	Hoogfeest van Pasen (1 ^e kl.)
ma.	13	10.30	Hoogmis	Tweede Paasdag (1 ^e kl.)
vr.	17	19.00	H. Mis	in de Paasweek (1 ^e kl.)
za.	18	9.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
		11.00	H. Mis	in de Paasweek (1 ^e kl.)
zo.	19	10.30	Hoogmis	Beloken Pasen (1 ^e kl.)

- vr. 24 19.00 H. Mis H. Egbertus, bel. (3^e kl.; bisdom Utrecht); ged. H. Fidelis van Sigmaringen, mart.
- za. 25 11.00 H. Mis H. Marcus, evangelist (2^e kl.); *na de Mis Litanie van alle Heiligen*
- zo. 26 10.30 Hoogmis** **2^e zondag na Pasen, Zondag v.d. Goede Herder** (2^e kl.); *tweede collecte voor het seminarie in Zaitzkofen*

Mei

- vr. 1 18.00 Lof Eerste vrijdag v.d. maand. **H. Jozef de Arbeider; echtgenoot van de H. Maagd** (1^e kl.)
- 19.00 gez. H. Mis
- za. 2 11.00 H. Mis Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3^e kl.); ged. H. Athanasius, biss. en kerkl.; na de Mis Lof met Rozenhoedje
- zo. 3 10.30 Hoogmis** **3^e zondag na Pasen** (2^e kl.); *kinderzegen*

Activiteiten in Utrecht

Catechismusonderricht:

zaterdag 7, 14, 21 en 28 maart; 4 en 18 april (van 9.30-10.30 uur)

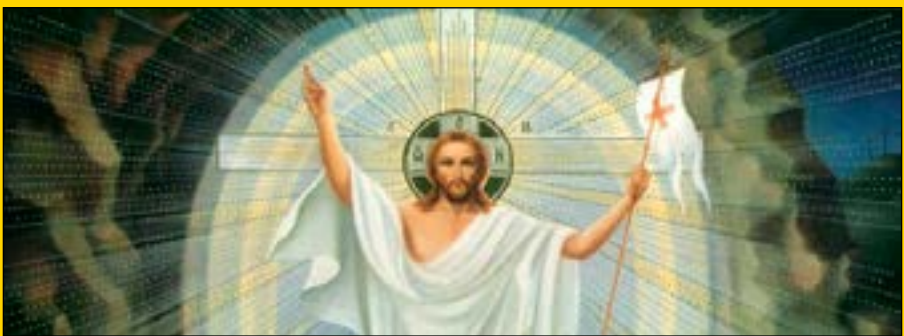
Vastenbezinning: zondag 1 maart

H. Vormsel en Pontificale Mis:

zondag 22 maart. Viering 50 jaar Priesterbroederschap St. Pius X met Mgr. B. Tissier de Mallerais

Bespreking missaal: zondags 13.00 uur

Geloofsverdieping: zondags 14.00 uur

Zalig Pasen!

Onze adressen in Nederland

Gerwen

Leiden

Utrecht

Oude St. Clemenskerk

Heuvel 21
5674 RR Nuenen
Telefoon

+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 49

Kapel O.L.V. van de
Rozenkrans

Sumatrastraat 197
2315 BD Leiden

Telefoon
+31(0)71 782 05 05 of
+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 53

St. Willibrordkerk

Minrebroederstraat 21
3512 GS Utrecht

Telefoon
+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 55

Telefoontijden: maandag t/m zaterdag 09.30-12.00 en 14.00-17.30 uur.
In noodgevallen staan wij u vanzelfsprekend ook buiten deze tijden ter beschikking. Bovendien kunt u altijd een bericht op ons antwoordapparaat achterlaten of per e-mail met ons in contact treden.

E-mail adressen van de priesters

Pater C. de Beer: c.debeer@fsspx.email

Pater K. Huysegems: p.huysegems@googlemail.com

Pater M. De Clercq: m.declercq@fsspx.email

**Steun het
Informatie-
blad!**

Bankrekening

Stichting St. Jozef Nuenen
Heuvel 23

5674 RR Nuenen

IBAN: NL11 INGB 0003 9907 90

BIC: INGBNL2A

Kerkrade

(Duitstalig)

Kerk St. Maria ter Engelen
Pannesheiderstraat 71

6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Telefoon +31 (0)45 567 13 97

Op zondag Hoogmis om 9.30 uur

De erediensten worden verzorgd
door de priesters van de
Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295
D-45356 Essen

Telefoon +49 (0) 20 166 49 22

District Benelux

*Brussel (Namen, Quiévrain en
Luxemburg)*

Christus Koning Priorij
Eendrachtstraat 37
1050 Brussel
Telefoon +32 (0)2 550 00 20

St. Jozefkerk
Frère - Orban Square
1040 Brussel
Telefoon +32 (0)474 860 755
H. Mis

- zon- en feestdagen 8.00 uur
10.00 uur
- ma. t/m za. 18.00 uur

Antwerpen

Priorij van het Allerheiligste Sacrament
Hemelstraat 21-23
2018 Antwerpen
Telefoon +32 (0)3 229 01 80
H. Mis

- zon- en feestdagen 7.30 uur
10.00 uur
- ma., di. 7.00 uur
- wo, za. 7.30 uur
- do., vr. 18.30 uur

Gent

Sint-Amanduskapel
Kortrijksesteenweg 139
9000 Gent
Telefoon +32 (0)3 229 01 80
H. Mis

- zon- en feestdagen 10.00 uur

Colofon

Uitgever

Priesterbroederschap St. Pius X

Redactie

Pater C. de Beer
Priorij St. Clemens
Heuvel 23
5674 RR Nuenen
Telefoon +31 (0)40 283 45 05

Kopijsluiting IB 318

Vrijdag 17 april 2020

Giften ter ondersteuning

Uw giften ter ondersteuning van ons werk zijn zeer welkom: ze vormen de enige financiële steun voor het apostolaat van de Priesterbroederschap St. Pius X in Nederland. Voor uw overschrijving kunt u gebruik maken van

- internetbankieren,
- een automatische machtiging, of
- een eenmalige overschrijving.

U vindt ons ook op internet

- www.stpiusx.nl
- www.stpiusx.be

Biechtgelegenheid

Op zon- en verplichte feestdagen: drie kwartier vóór de H. Mis, eventueel ook na de H. Mis.

Stipendium voor de H. Mis

Het stipendium voor een H. Mis bedraagt: € 17,00.

2 Voorwoord

ZE HEBBEN HEM ONTTROOND

3 Hoofdstuk 29: Een pacifistisch concilie

6 Hoofdstuk 30: Vaticanum II, triomf van het zogenaamd katholiek liberalisme

DE LITANIE VAN ONZE-LIEVE-VROUW

10 Oorzaak van onze Blijdschap, bid voor ons.

16 Christus, mijn hoop, is verrezen!

TERUGBLIKKEN

20 Kerstkamp in Moergestel

22 Napolitaanse kerststal in Gerwen

24 Uitvaart Mej. van Vugt in Gerwen

EUCCHARISTISCHE KRUISTOCHT

27 Uitleg van de intentie – Roepingen

31 Schatkisten

32 Een driedubbele Pasen

39 Puntje

43 De Geschiedenis van de Kerk

VAN DE PRIORIJ

46 Jaarprogramma 2020

47 Onze Overledenen

47 Collecten in de maand januari 2020

48 H. Vormsel op zondag Gaudete

48 Tijd om zijn Pasen te houden

49 Eerste Professie Zuster Maria Lidwina

49 Kalender Gerwen

53 Kalender Leiden

55 Kalender Utrecht

58 Onze adressen in Nederland

59 District Benelux

59 Colofon